Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2013./5. szám

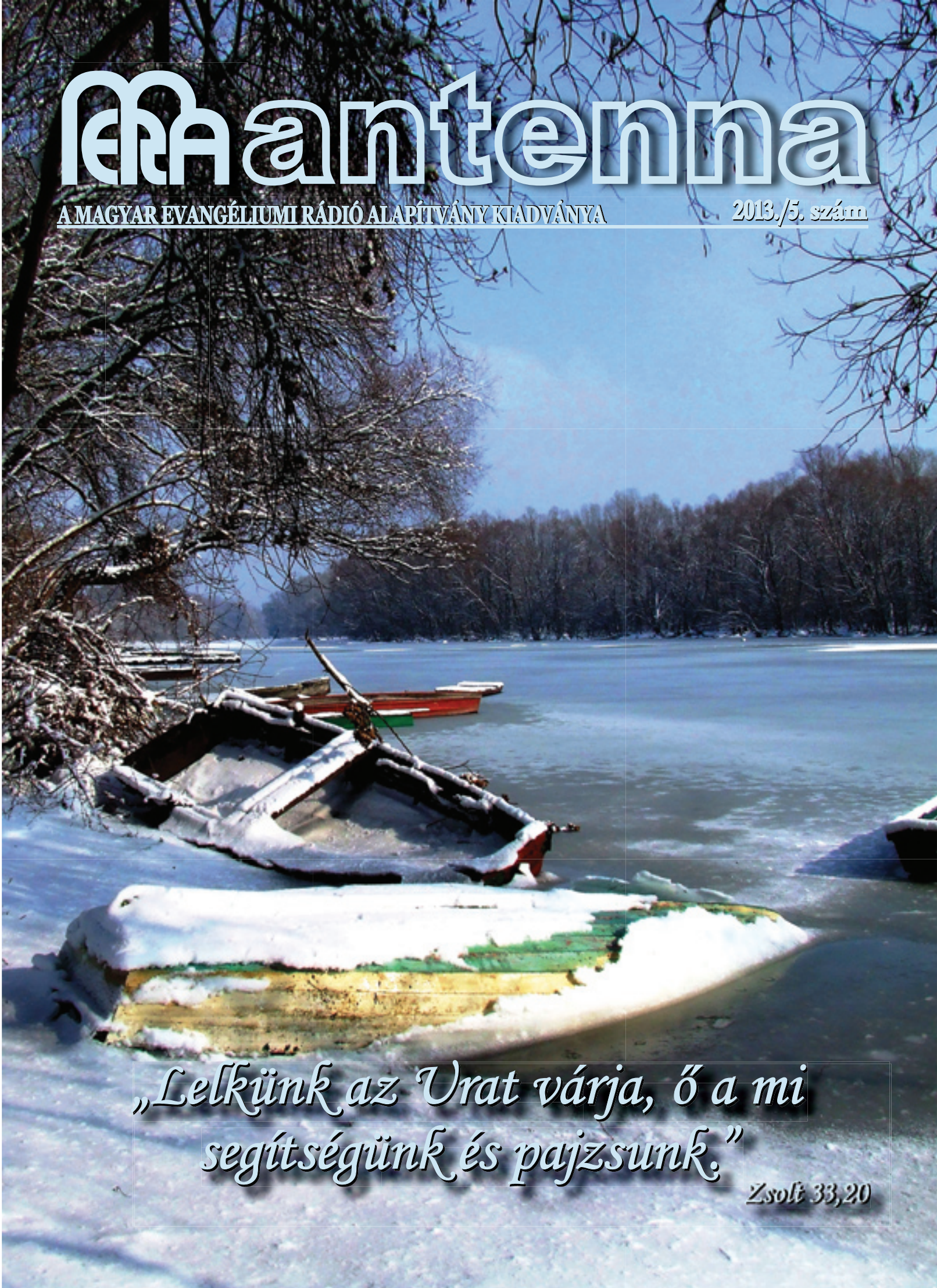

„Lelkünk az Urat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk.”

Zsolt 33,20

NEM A MIÉNK...

A közelmúltból két olyan eset is elém jött, amikor Isten egy eszembe juttatott Ige vagy a prédikáció egy mondata alapján tanácsolt ill. ítélt meg engem.

Nem olyan rég, lehetőségünk nyílt, hogy otthonunkba fogadjunk egy újabb gyerek bibliaklubot, mely Emma lányunk óvoda társaiból illetve azok családjaiból szerveződött. Már az alakulás során is sok ellenérv merült fel bennem/bennünk. Hisz azért akárhogy is nézzük, van 3 kisgyerekünk, vasárnap délutánonként már így is emberektől nyüzsgött a házunk (Johanna csoporttársai ekkor jártak bibliázni) se erőnk, se időnk... No és mi lesz a MI pihenésünkkel, a MI életünkkel?! No meg az iskolával, amit Johanna most kezdett el?! (Arra sem ártana azért odafigyelni stb.) A másik oldalon ott volt, hogy volt néhány család, akikkel már előzőleg is jóba lettünk. Éreztük bennük a nyitottságot, érdeklődést a már működő klub illetve a Biblia iránt. És akkor valahogy fülembe csengett egy korábban hallott prédikáció néhány mondata:
Testvérek, jó volna elkezdeni a dolgainkra úgy tekintenünk, hogy azok NEM A MIÉINK. A házunk, az erők, az időnk, a gyermekünk stb. Amit mi gyakran szeretünk a magunkénak gondolni és MI rendelkezni velük, az nem a miénk. ISTENÉ! Ő tud velük jól bánni, ő tudja azt jól beosztani, Ő képes egyedül jóra használni. Ha ennek tudatában lennénk, talán máshogy lenne berendezve a házunk, talán mások fordulnának meg benne, vagy egyáltalán megfordulna benne valaki... Talán másképp osztanánk be az időnket, erőnket, más kapna benne nagyobb hangsúlyt, szerepet. Más különórákra járatnánk a gyerekünket (vagy éppen nem járatnánk annyira)...
Ez a gondolat úgy helyre billentette bennem, hogy ha ismét megnyitjuk a házunk kapuit (azaz Isten háza kapuit), hisszük, hogy az Ő nevében, akkor nem kell aggódnunk a részletek felől, majd ő megadja nekünk a többit, a „hozzávalókat". És nem csalódtunk. Bár nem könnyű ez a szolgálat (vasárnaponként sokszor 20-30 ember is megfordul nálunk), de eddig még mindig volt erőnk, időnk, ötletünk, mondanivalónk... és örömünk benne. Isten megadta!

A másik eset is – ami eszembe jutott – a gyerekklubbal kapcsolatos. Amikor szeptember elején a meghívók kiosztására került sor, először persze azoknak a családoknak adtunk Emma óvodatársai közül, akikkel szorosabb kapcsolatban álltunk. Aztán akik valamilyen érdeklődést mutattak a Biblia felé, és aztán... hát utána következtek az "egyebek". Volt egy kisfiú, akit Emma valamiért nagyon szeretett volna meghívni, de finoman fogalmazva is az óvodai csoport egyik „leghírhedtebb gyerekének" számított (verekedős, harapós, karmolós – hallottunk mi róla már mindent). Emma is úgy konstatálta sokszor: Anya, ma játszottam Gergővel, és képzeld, nem vert meg! (De jó! – gondoltam magamban.) Mellesleg a családját se ismertük egyáltalán. Gondba voltunk, mit tegyünk. Most hívjunk el a házunkba egy ILYEN gyereket?! És vajon a családja?! Fogalmunk se volt, mire számítsunk... És akkor eszembe jutott az Ige, amit talán már az óvodások is tanulnak a vasárnapi iskolában: hogy Isten NEM SZEMÉLYVÁLOGATÓ. Persze ezt olyan könnyű így elmondani így mindentől függetlenül, mint egy száraz tényt. De ez nem pont azt jelenti a gyakorlatban, hogy Ő az ilyen harapós-verekedős, bajkeverő gyerekeket is szereti, és szeretné megmenteni?! Sőt lehet, hogy semmivel se látja ezt a kisfiút elveszettebbnek, mint engem, aki talán jobban tudom, hogy az emberek közt hogyan illik viselkedni (pláne vasárnap), de hogy aztán a hét többi napján milyen indulatokkal, gondolatokkal érzésekkel vagyok teli, azt csak Isten látja. Elszégyelltem magam, hogy az én szívem még közel sem olyan nagy, mint az én Megváltómé. Vettem (vettünk) egy nagy levegőt, és meghívtuk ezt a hírhedt kisfiút és a családját is. El kell mondanom azért, hogy a hír nem volt teljesen alaptalan... a kisfiú tényleg nem a legegyszerűbb eset. DE! Már az is megszégyenítő volt a számomra velük kapcsolatban, hogy ők voltak az elsők, akik visszajeleztek, járni szeretnének a Bibliaórákra. És ez nemcsak olyan ígérgetés volt a részükről, azóta se hiányoztak egyről sem! Az anyuka elmondta, hogy most már nem is próbál a fiúknak (merthogy a testvérével jár) más programot szervezni vasárnapra, mert azok úgyis csak ide akarnak jönni a Bibliakörre. És ami a legmegdöbbentőbb volt nekem: ez a kisfiú volt az, aki az első óra végén, amikor indultak haza, odament Johannához, és azt mondta neki: Tudod, engem senki se szeret, csak Emma és az ő családja. (És még majdnem a mi szívünkbe se fért bele!) Bárcsak megtudná, hogy Isten még nálunk is sokkal jobban szereti őt, mert Ő nem személyválogató, és érte is elküldte egyszülött Fiát.

G.-né Á. Tímea, Diósd

Eljön az idő

Eljön az idő,
amikor a magunk tettei
eltörpülnek, semmivé válnak,
és nem marad semmi más kincsünk,
csupán ISTEN nagy tettei
múltunkra nézve is,
jövőnkre nézve is.

Füle Lajos:

Gitárral - hegedű helyett

Gyönyörűség Mennyei Atyánk munkálkodását figyelni, ahogy kiválasztja tanítványait és személyre szabott feladattal bízza meg őket.

Sok évvel ezelőtt egy kölkedi református konferencián a gyermekorvosnak készülő Annával két életbevágóan fontos dolog történt: megszólította az Úr, és megismertette leendő társával. Isten már ekkor pontosan tudta, mi a terve velük. Ákos 17 évesen döntött az Úr Jézus mellett, ő akkor asztalosnak készült. Kölkednek köszönhetik azt is, hogy megismerkedtek Baranyával, a tájjal, az emberekkel.

Boldogságukat és kapcsolatukat egy autóbaleset tette próbára. Ákos olyan súlyosan megsérült, hogy az orvosok nem hittek a felépülésében. Anna hűségesen látogatta, és kitartóan imádkozott érte! Egyre világosabb lett előtte, hogy Isten az orvosi pálya helyett mást készít számára. Amikor Ákos magához tért a kórházban és lábadozni kezdett, mély hála ébredt a szívében, amiért visszakapta az életet. Biztos volt abban, hogy Urának határozott célja van vele. *„Akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukra van”* – ez volt az első mondata, mikor napok múltán hagyták felébredni a mesterséges kómából.

A két fiatalban egyszerre érlelődött meg az elhatározás, hogy mindketten a teológiára mennek. Anna tolókocsiban tolta be Ákost a felvételi vizsgára –, ki gondolta volna még akkor, hogy hamarosan évfolyamtársak lesznek? Harmadév után összeházasodtak, s a szívükben felerősödött a vágy, hogy a segédlelkészi idő után Baranyában szeretnének szolgálni.

Így megpályázták a vajszlói parókiát, ahol már évek óta nem volt lelkész. A templomban a bemutatkozás után, hangosan megszólalt egy öreg néne: „Lelkecskéim, akár haza se menjenek!” Igen ám, de itt csak egy lelkész kaphat fizetést, azt is csak a minimálbér alatt. A lelkészházaspárt ez sem tántorította el, mert a következő Igével küldte ide őket az Úr: *„menjetek és vegyétek birtokba azt a földet, amelyet mutatok nektek…” (1Móz 12,1)*. A fiatal pár hitből indult el oda, ahol még nem tudhatták, mi vár rájuk.

Vajszló mellett még hét falu tartozik a lelkészhez, és ez két embernek is bőven adott munkát, hiszen újra össze kell terelni a szétszéledt nyájat! A személyes látogatások, a figyelmes szeretet előcsalogatta a már kisebbségben élő reformátusokat.

* * *

Hálás vagyok Istennek azért, hogy elküldött a vajszlói parókiára ehhez a fiatal párhoz – akik indulásuk óta már két gyermeknek örvendeznek –, így kissé bepillanthattam az ormánsági misszióba is.

A Dráva árterületén fekvő Ormán(y)ságot évszázadokon át református magyarok lakták. Ma az ország egyik legszegényebb vidéke, óriási méretű munkanélküliséggel. Az „egykézés” is hozzájárult ahhoz, hogy most már csak 20 % körüli a reformátusság aránya. Igazi missziós terület ez, különösen az egyre nagyobb számú cigányság miatt.

Torokszorító élmény volt számomra, amikor elkísértem Fodor Ákos tiszteletes urat Bogádmindszentre. Annak idején két különböző falut kényszerítettek egyesülésre, az egyikben kisebb a másikban nagyobb református templom állt. Az istentiszteleteket a kisebbikben tartották, – de ide nem jöttek át a cigányemberek –, a nagyobbik pedig életveszélyes állapotba került. A lelkészházaspár merészet álmodva, pályázati pénzből újíttatta fel a düledező templomot. A környék lakói igen elcsodálkoztak, hiszen mindig csak azt hallották, hogy ez a vidék halálra van ítélve. Hát még sem mondtak le teljesen róluk?!

A templom felszentelésére sokakat talán a kíváncsiság hozott el, mindenesetre a Fodor házaspárnak gondja volt arra, hogy a helybeli cigányságot is szíves szóval hívogassa. Augusztus 20-án ünnepi istentiszteletet tartottak. Az úrasztalára frissen sült, óriási kenyér került, amiből mindenkinek jutott. A tiszteletes asszony soha nem felejti el, ahogy a cigányok a szívükhöz szorították a közösből kapott kenyérszeleteiket, és úgy mondták el a Miatyánkot.

A templomot és környékét azóta is nagy becsben tartják, se szemét, se falfirka, pedig cigányok laknak körülötte. Fodor Ákos nem hegedűvel –, mint a reformáció idején Sztáray Mihály – hanem gitárral jár közéjük, és hívogatja őket. Azonban még az énekszónál is fontosabb Ige és imádság sem marad el.

A vajszlói fiatalokat sem lehetett azonnal a bibliaórára elhívni, de együtt gitározni, énekelni, a gondjaikat megosztani igen, és ha már a parókia vendégei, természetes, hogy a lelkésztől evangéliumot is hallanak.

A tiszteletes úrral Sámodra is eljutottam, ahol már csak néhány ember jár templomba, de még itt is elkezdődhetett valami új… A sámodi polgármester támogatásával út épült a templom mögötti temetőhöz, és a hatalmas fakapura bibliai idézet is került: „Én vagyok az út, az igazság és az élet!” Jn 14,6. A hangulatos templomkertben még áll a szép régi parókia, amelyet szeretnének megmenteni, felújítani. Ahogy körülnéztem, arra gondoltam, szívesen eltöltenék itt hosszabb időt, ez a hely szinte kínálja magát a lelki életre. Fodor Ákos mintha kitalálta volna gondolataimat, már meséli is terveiket: ifjúsági konferenciákat, találkozókat szeretnének majd itt rendezni.

* * *

Anna nem tarthatott velünk, hiszen az öt és két éves fiúcskára valakinek vigyázni kellett. Már látszik rajta, hogy új családtag érkezik hozzájuk a közeljövőben. A helyi óvodában, iskolában és a pécsi gimnáziumban is tanít hittant, és férjével minden szolgálatot közösen végez –, a májusi szülés után félévig ismét „csak” édesanya szeretne lenni.

Ebben az évben több baranyai (szinte az összes ormánsági) parókia is gazdát cserélt. Ákost és Annát is hívták a főváros közelébe, ahol a nagyszülők élnek, de ők nehéz anyagi körülményeik ellenére kitartottak amellett, hogy Uruk ide küldte őket és még nem kaptak más utasítást! Most inkább azzal foglalkoznak, hogy Isten melyik épületet jelöli ki a református általános iskolának, amelyet minél előbb szeretnének elindítani.

Megszégyenít feltétel nélküli bizalmuk a Mennyei Atyában, Aki napról-napra gondoskodik róluk. És ehhez még további erőt ad az egymás iránti szeretet, amely még a vendég szívét is átmelegíti.

Zika Klára

MONDHATUNK PÁR JÓ SZÓT...

Nézzünk a szívünk mélyére, vizsgáljuk meg önmagunkat, hogy reagálunk, ha az utcán találkozunk elhanyagolt kinézésű, kellemetlen benyomást keltő emberekkel? Tudom, hogy nagyon ritkán van úgy, hogy valamiképpen segíthetünk rajtuk. De tulajdonképpen nem is róluk van itt szó, hanem inkább rólunk, Isten gyermekeiről. A mi Urunk bélpoklosokat gyógyított keze érintésével. Mi az Ő követői vagyunk. Vigyázzunk! Nem csak szokásból? Nem csak a betű követői?
Önmagunknak bebeszélhetjük, hogy hibátlanok vagyunk, de az Úr Jézus a szívek vizsgálója. Ő meglátja azt is, amit mi magunk sem akarunk bevallani. Alázatosan kérjük, hogy töltse be a szívünket az Ő szeretetével, mert a szív teljességéből szól a száj. Akkor legalább puha, szeretetteljes hangon mondhatunk egy pár jó szót a szeretetre vágyakozóknak. Hiszen ahogy Pál apostol mondja, a szeretettel mindenkinek adósa vagyunk. Nekem az Úr Jézus nagyon sok alkalmat adott a szeretetre való nevelésre.

Utolsó négy dolgozó évemben az óvodában roma gyerekek iskolai előkészítésével foglalkoztam. A mamák a kisebb testvéreiket is elhozták. Szeretet nélkül ez a munka nagyon nehezen ment volna. De az Úr Jézus ad annyi szeretetet a számunkra, amennyire szükségünk van az Ő szolgálatában. Ez a négy év volt egész 26 évi tanításom legszebb esztendeje. A gyermekek olyan hálásak voltak minden meséért, játékért, színes ceruzáért, énekért. Sohasem kellett szigorúnak lennem. Ha baj volt, inkább szomorúságomat fejeztem ki, és ez hatott.
Egyszer az udvaron hozzám szaladtak szomorú szemekkel, és panaszolták, hogy a más osztályából való gyerekek minket csúfolnak, és azt mondják hogy mi cigányok vagyunk. „Ne vegyétek komolyan, csak a buta gyerekek csúfolódnak. Cigányok azok, akik csalnak, lopnak, verekednek, piszkosak. Ti az én aranyos, jó gyermekeim vagytok." Örömükben ugrándoztak, átöleltek, eltűnt a bánatuk.
Egy pár héttel később a lányom készítette az unokámat az óvodába, aki rossz étvágya miatt az én osztályomba járt, és öltözködés közben megkérdezte: „Szót fogadnak a nagymamának azok a cigány gyerekek?" A kisfiú csodálkozástól tágra nyitott szemekkel felelt: „Hozzánk nem járnak cigány gyerekek!" A mama megszeppent, észrevette hogy helytelenül beszélt. Csak annyit volt képes mondani, hogy: „Aha!"
Így vezetett és segített az Úr Jézus mind a négy év alatt. Az osztályt, amelyet senki sem akart, és tulajdonképpen rossz akaratból adtak nekem, az Úr Jézus a javamra és örömömre fordította. Még ma is – 25 év után – ha találkozom a szülőkkel vagy a gyerekekkel, szívesen beszélgetünk. Dicsőítem az én Uramat! Az Isten szeretet és mi azért vagyunk itt, hogy az Ő szeretetét sugározzuk.

* * *

Kórházban voltam egy kivizsgáláson, amely után 20 órát majdnem mozdulatlanul kellett feküdnöm. Egyedül voltam a szobában. Később az ápolónő behozott egy roma asszonyt és elment. Az asszony rám nézett, de a tekintete tele volt gyűlölettel. Az igazat megvallva, féltem tőle. De az Úr Jézus figyelmeztetett: Én őt is ugyanúgy szeretem, mint téged. Aztán eszembe jutott a „Börtön angyala", amelyben a szolgáló testvér, hogy megnyerje a fogoly bizalmát, kért tőle vizet, amely ott állt egy piszkos csészében.
Példát véve megkérdeztem az asszonyt: Nem hozna-e vizet a poharamba? Szó nélkül fogta a poharat, engedett bele vizet, és odahozta nekem. Persze úgy, hogy a hüvelykujjával kívülről, a mutatóujjával pedig belülről tartotta. Hát nem nagy szomjúsággal ittam, de biztos voltam benne, hogy semmi bajom sem történik. Az asszony nézése megenyhült. Én meg örültem, hogy az Úr Jézus szeretete legyőzte bennem a felsőbbségi érzést és irtózást.

* * *

Gyógykezelésen voltam a Tátrában. Az étkezésnél négyen voltunk egy asztalnál. Egyszer ketten maradtunk egy asszonykával, akit lopva megbámultam, a Teremtő művét csodálva. Orientális jellege volt, sejtettem, hogy roma származású. Nagyon ízlésesen volt felöltözve. Megkérdeztem tőle, hogy mióta van itt, jó szobatársnője van-e. Erre ő elpanaszolta, hogy a szobatársnője megvetően viselkedik vele, ok nélkül rendre utasításokkal bántja, nagyon feszültnek érzi magát a jelenlétében. Megsajnáltam, meghívtam egy délutáni sétára. Örömmel fogadta a meghívást. Beszélgetés közben hivatkozott egy bizonyos Éva testvérre. Megkérdeztem tőle, ki az? Elmondta, hogy általa ismerte meg az Úr Jézust. A szívem nagyot dobbant. Hát milyen gyülekezethez tartozik? Az evagélikusokhoz. De sohasem láttam őt a templomban. Mi kibéreltünk a városházán egy termet, oda járunk a romák mind és roma pásztorunk is van, mondta. Aztán beszélt az életéről. Sok szenvedésen ment keresztül. Aztán az erdő szélén egy lócára leültünk imádkozni. Testvéri szeretet járta át a szívünket. Mikor ő imádkozott, úgy éreztem, mintha már nem is ülne mellettem, hanem valahol a magasban az Úr Jézus előtt dicsőítené Őt teljes valójában. Rá mondtam az Ámen, aztán megöleltük egymást. Nagyon boldogok voltunk mind a ketten. Hiszen már nagyon hiányzott a testvéri közösség. Tudtuk, hogy az Úr Jézus ott van velünk.

Hálát adok az Úr Jézusnak hogy ilyen gyönyörű élményekkel ajándékozott meg engem.

Eva B., Szlovákia, Kassa

Minden kedves olvasónak Istentől gazdagon megáldott karácsonyt és kegyelemmel teljes újesztendőt kíván a MERA minden munkatársa és az Antenna szerkesztői.

NE FÉLJETEK...!

Döbbenetes számomra, hogy a félelem és a szorongás mennyi embernél napi beszédtéma. Meglehet, hogy csak én nem vettem eddig észre, de valahogy most hatványozottabban jelen volt a környezetemben.

Néhány héttel ezelőtt utaztam a vonaton, és egy hölgy, akinek az ablak mellé szólt a jegye, megkérte a már másik széken ülőt, hogy beülne ő az ablak mellé, mert neki klausztrofóbiája van (bezártság-érzéstől való félelem). Én akkor barátnőmmel éppen álltam, mert nem volt már hely a vonaton, de félúton megüresedett a hely a hölgy mellett, aki beült mégis az ablak mellé, miközben a szabad székre letette a táskáját. Kértem, hadd üljek le oda, ahol a táska pihen, mire felháborodott, és iszonyat félelmet láttam a szemében, hogy őt akkor most egy másik valaki beszorítja az ablakhoz. Biztosítottam afelől, hogy szabad utat engedek neki, ha bármi történne, még a lábamat sem nyújtottam ki, nehogy „úgy érezze", bezárom. Aztán csak nem hagyott a dolog nyugodni, főleg, hogy egy nálam kicsivel idősebb, és igen szép nő volt, hogy mi a csuda történhetett vele, amiért ennyire fél, s mióta van klausztrofóbiája... Amióta az eszét tudja... Hú – gondoltam – azóta gyötrelmes lehet így élni. Szó szót követett, majd mindenféle bolygóállásról és egyebekről beszélt nekem, hogy most nem kellett volna útnak indulnia, mert ilyenkor be kell zárkózni otthon. Ejha, és akkor most miért van úton mégis? Hát a kényszer és a tennivalók egy másik városban...

Néztem a szemét, ő alig mert az enyémbe nézni, és csak a zavarodottság sugárzott át rajta és a rettegés. A testtartása is később arra utalt, hogy jaj csak éljem túl ezt az utat. Imádkoztam érte magamban, majd megérkeztem a célállomásomhoz és leszálltam.

Aztán van egy ismerősöm, akit nagyon megkedveltem az utóbbi hetekben. Pár éve este betörtek hozzá, és bántották is. Azóta a sötétségben a félelem, szorongás és rettegés terheli. Már sokkal jobban van, de az alapérzés nem múlik... Annyira szeretnék neki segíteni, így ma nem maradtam már szótlan, mert tudom és hiszem, hogy ha fél is valaki a sötétben, vagy a jövőben esetleg megtörténő dolgoktól, vagy mert egyedül van otthon, és nagy a ház... van Valaki, aki meg akarja szabadítani. Isten előtt nincs akadály abban, hogy megvédje a Sátán kínzásaitól. Mert a gonosz erők tartanak fogva sok embert kisebb vagy nagyobb mértékben. S a szívem szakad meg, amikor valaki tehetetlen, miközben van megoldás. Természetesen egy bántalmazást nem hever ki csak úgy az ember, de tudom, hogy van segítség. Isten kedvesen meg tud gyógyítani. Ez hosszú folyamat, de megéri elindulni rajta.

Nálam is megjelennek félelmek: ha bántott valaki szavaival, már nem olyan bizalommal vagyok felé, mint addig, vagyis félek a reakcióitól. Amikor megharapott egy kutya, akkor évekig óvatosan közlekedtem mellettük, mert féltem, nehogy újra megtörténjen. A jövő és a hogyan/merre tovább néha félelemmé tud formálódni ott legbelül, ha hagyom. Amikor autóbaleset ért utána hosszú volt a testi és a lelki gyógyulás is, de tudom, hogy az Úr végezte el bennem igéje és hatalmas gyógyító keze által azt, hogy higgyem, amit nekem is üzen az igéjében: *„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét." (2.Tim 1,7)*

Hiszem, hogy Jézus Krisztus azért jött, hogy a Sátán munkáit lerontsa. Ő azért lett emberré, hogy nekem életem legyen, és az ő békességében éljek. Csodálatos volt felismernem a régi, angyali szózat értelmét és célját, amit a pásztoroknak hírül adtak a betlehemi éjszakán:

„NE FÉLJETEK, mert íme, hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz. Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus a Dávid városában". (Lk 2,7)

Hányszor, de hányszor mondtam én ezt el kisgyerekként a templomban karácsony estéjén, és ma új értelmet nyert, hisz Ő ezért jött! Hogy a benned és bennem lévő félelmet felülírja, és jelenlétével megáldja életünket.

Meg tudnád nyitni az ajtódat Neki, hogy legyen hely Jézus számára tenálad, a szíved otthonában, talán éppen karácsonykor és azután örökkön örökké?

Elek Éva

NEM SZEMÉLYVÁLOGATÓ AZ ISTEN

G. Károly a nevem, 2001 október 15-én születtem Budapesten. Az én életem a kórházból kikerülve egy intézetben kezdődött. Amikor két éves lettem elkezdett hozzám járni egy bácsi és egy néni. Néhány hónap után az ő családjukba kerültem december 8-án. Ide egy igeverset kapcsolnék, amit Isten adott a szüleimnek: „Aki befogadja ezt a kisgyermeket az én nevemért, az engem fogad be." Ez kereken 10 évvel ezelőtt történt, ezért nekem két szülinapom van. Hívő családba kerültem, ezért kiskorom óta járok gyülekezetbe. Első osztályos koromtól járok Dömösre a Bibliacentrumba nyári táborba, ahol mindjárt az első alkalommal befogadtam az Úr Jézust a szívembe. Ekkor döbbentem rá, hogy milyen nagy dolgot cselekedett velem az Úr. Hogy nekem is van Apukám, Anyukám és testvéreim. Ezért én nagyon hálás vagyok, hogy nem személyválogató az Isten.

G. Károly, Csolnok

A FALAK MAGUKTÓL LEOMLANAK

Az ákosi roma emberek külhonban sem idegenek. Ákos, egy erdélyi település Romániában.
A cigány népcsoport alaphelyzete tulajdonképpen az, hogy mindenütt idegen, mivel nincs saját állama, de mondhatjuk azt is, hogy mindenütt otthon van! Ez így talán profánul hangzik, de elvileg igaz, viszont az, hogy ők mit éreznek, és hogy látják magukat, hol élnek szívesen, miért ott és miért úgy, a körülményük mitől változhatna, nagy és megválaszolásra váró kérdések gazdaságilag, politikailag, szociológiailag, pszichológiailag és úgy egyáltalán. De ez más népességre is igaz lehet.
Számos szociológiai felmérés, hipotézisigazolás (segítségadást vagy kézlegyintést eredményezve) arra érdemes, hogy keressék a párbeszéd lehetőségét, és tovább kutassanak, gondolkodjanak társadalmi szinten a civilizációs összefüggéseken, esetleg integrálódásukon. Meddig segítség a segítség, és mettől tekinthető az már beavatkozásnak mindenapjaikba, kultúrájukba!(?) Változtassanak, ahogy igényük van arra, vagy hagyjuk, döntsenek maguk.(?)

Erdélyben is nagy dilemma ez. Voltak olyanok, akik nem azon meditáltak, hogy elutasítás vagy kirekesztés (okkal, ok nélkül), hanem: ha nem avatkozunk bele az életükbe, elvesznek bűneikben! Nem az igazságszolgáltatás hangja volt ez, hanem a Biblia igazsága! A Szilágyságban élő keresztyének – sokféle segítség mellett –, lelkiismeretükre hallgattak, lelki-szellemi küldetésben, Isten igéjével „avatkoztak be" Ákos cigánylakosságának napi „szokásaiba". Nem hatalmi szóval, a szeretet hídján át közelítettek, és Isten ujjá teremtő, átformáló hatalma változást hozott. Az Ige hangzott: Jézus minden emberért meghalt a kereszten! Csodás ébredés történt, gyülekezet plántálódott olyan felismeréssel, hogy a belső és külső misszió megmaradásuk záloga. Az örömüzenet hirdetése és a személyes bizonyságtétel élő kommunikációt eredményezett, meggyőző magyarázatot adott életük minden területére.
A motiváció?
1. Isten keresi az elveszett embert, erre szolgálókat hív és állít munkába. Olyan testvéreket, akik hitelesek az Úr Jézus követésében, az igazság képviseletében.
2. Emberbaráti-, szánó szeretet és tisztelet, mely nem nézi: érdemli-e, értékeli-e a másik, csak menteni akar.
Mennyi ima és harc, kudarc, esetleg megfáradás (feladom, abbahagyom - gondolati kísértése) volt, azt csak az Úr tudja. Egymás bátorítása gyümölcsterméssel koronázta meg a szolgálatot.
A számos helyen ismert ellentétes viszonyokból bizalom nőtt ki és elfogadás. Amolyan roma-térnyerés, és hitkapcsolat! Gyermek misszió és lelkes énektanulás mellett szolgálat Isten családjában. Mindenki által pozitívan értékelhető a változás növekvő lelkiélet hatására.
Honnan tudom mindezt ilyen konkrétan? Személyes, testvéri kapcsolatba kerültem többek között én is ilyen megtért roma testvérekkel. Magyarországon, a cinkotai (Budapest XVI. kerület) gyülekezetben együtt dicsőítjük Urunkat, mert a közelben szállást és munkát kaptak. Bátran bizonyságot tesznek a gyülekezetünkben, de munkahelyen a főnöknek is arról, hogy milyenek voltak, és mivé formálta őket Jézus kegyelme. Hozzák az őszinte, fundamentalista, tiszta keresztyén hitet, életvitelt. Mintha mindig Jézusban élnének személyes elkötelezéssel, jó példaadással, azért, mert érzik és értékelik a kapott kivételes kegyelmi lehetőséget, a személyválogatás nélküli szeretetet. Alázattá lett bennük a sok üres magamutogatás, és lemondássá, megelégedettséggé a roma habitus.
Gyermekkori konfliktusból adódóan az ellenszenv beidegződött tudatomba, és nem engedett továbblépni a roma szegregáció megítélésében. Mint szociális munkás már másként látom az életüket: az állampolgári integrálódás segítése, illetve a szükség enyhítése oldaláról. De amikor Krisztusban testvérként találkozunk, együtt szolgálunk, már nem megoldandó feladat van, hanem hálaadás, egység és kettős tisztelet. Az egyet-akarásban, az egy Isten tiszteletében, a Jézus vérében megtisztult, megváltott élettel a Szent Lélekre figyelésben, és a bizonyságtételben egységgé szerkesztettünk. Az elfogadásból befogadás, közösség lett és szép tanítvány-testvéri hivatás. A falak leomlanak maguktól. Ez a kegyelem. Csak Jézusban lehet mindez igazzá és ámenné!
Hiszem, hogy az Isten iránti szeretet, a kitartó imádság ma is áldáshordozó, ahogy azt az igében olvashatjuk:
„Most pedig Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet: te pedig nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által. Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét." (ApCsel 4,29-31)
„Végül, testvéreim, örüljetek, állítsátok helyre a jó rendet magatok között, fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljetek békességben, akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz." (2Kor 13,11)

H. Lajosné, Kistarcsa

Megszületik

Jézus, mély csöndben várni Rád
mily nagyszerű vágyakozás!
Köröskörül a téli fák,
s a világ csupa ragyogás,

a Titok zeng, mely eljövendő:
Megszületik a Messiás!
De hiszen eljött! S újra eljő?
Igen, hozzánk jő, újra Ő!

Mibennünk kell, hogy megszülessék,
Úr Jézus, lelkünk élete.
Széna–szalmánál jobban esnék
néki szívünknek melege.

Lakást venni bennünk szeretne
a Kegyelem, a Szeretet,
hogy számunkra is megszerezze
a boldog örök életet.

Csanád Béla

BEFOGADÁS

Könnyű befogadni másokat vagy nehéz? Néha igen, néha nem. Sok mindentől függ: például a szívünk állapotától, a hozzáállásunktól, az elképzeléseinktől, az elvárásainktól. Attól, hogy mi akarjuk meghatározni a feltételeket, vagy sem, mi akarjuk eldönteni, hogy kit és hogyan akarunk befogadni, vagy pedig nyitottak vagyunk mások felé. S mindez még Istenre is igaz, és Jézus Krisztusra is. Hogyan is olvassuk a János evangéliuma elején? *„A saját világába jött,* - mármint Jézus Krisztus a megígért Messiás, - *és az övéi nem fogadták be őt.”* Miért? Nem várták? De, nagyon is. Nem készültek a fogadására? Dehogynem. Csak éppen mást vártak és máshogy. Nem egy kicsi törékeny gyermeket, aki mindenben hozzánk, emberekhez hasonló lett, hanem egy győztes királyt, aki majd helyreállítja népe hajdanvolt dicsőségét hatalommal, és fenségesen, nem megalázva és keresztre feszítve fejezi be életét…

Néha mi is így vagyunk: elvben befogadóak vagyunk, szeretetteljesek, nyitottak, csak hát a magunk módján… Nehéz ugyanis mit kezdenünk azokkal, akik nem olyanok, mint mi. Egy régi-régi emlékem tört a felszínre a feledés homályából a napokban. Legnagyobb lányunk, aki akkor még alig múlt másfél éves, s akkor egyetlen leányunk volt csupán, halálra rémült, amikor először toppantak be hozzánk holland testvérek, és számára teljességgel idegen nyelven karattyoltak. Az egyébként barátkozó gyerek elbújt, megállás nélkül sírt, menekült. Először nem értettük a helyzetet, de aztán hirtelen bevillant: ez a gyerek most találkozik először idegen nyelvet beszélőkkel, s azért viselkedik így. S mindez arról jutott eszembe, hogy néhány nappal ezelőtt megismétlődött a szituáció. Vendégek voltak nálunk, mégpedig több helyről is: Magyarországról és Tajvanról. A magyarországi család három kis gyermekkel érkezett, akik minden valószínűség szerint most ültek először közös asztalnál távol-keleti emberrel. Szegény gyerekek evés helyett tátott szájjal bámulták a tajvani egyetemista leányt, s néhány perc múlva elmenekültek az asztaltól, evés nélkül. A csoki tortára azért visszamerészkedtek, mert a szülinapi torta azért szülinapi torta, még ha meg is van rémülve az ember gyereke… Miután magukra maradtak, kérdezték meg nagy bátortalanul az anyukájukat, hogy miért nézett ki olyan furcsán a néni, s miért beszélt olyan érthetetlenül? (Ez az érthetetlen nyelv egyébként a német és az angol volt…)

Ha már a gyerekeknél tartunk, hadd meséljek el még egy esetet. Évekkel ezelőtt egy kórus érkezett a gyülekezetünkbe az Egyesült Államokból. Az énekesek között természetesen néger testvérek is voltak, s közülük az egyiknek nagyon jellegzetesen afroamerikai arca volt, hangsúlyosan magán hordta a népcsoportra jellemző külső jegyeket. Az egyik kisfiú, aki mentségére szóljon nem volt még három éves, egyszer csak felkiáltott, hála Istennek, viszonylag halkan, és magyarul: „Jaj, az énekkarban egy majom is ül.” A rá vigyázó felnőtt azt se tudta, hogyan hallgattassa el, s magyarázza el neki súgva, hogy ezen a földön nemcsak fehér emberek élnek, de ők is ugyanolyan teremtményei Istennek, mint mi, s a néni azért néz ki úgy, ahogy, mert néger származású, de azért nagyon szeretjük, és nagyon aranyos néni…

S miért mondtam el mindezeket? Azért, mert félek, hogy időnként nálunk is pont azok a mechanizmusok működnek, mint a gyerekeknél, annyi különbséggel, hogy mi belül éljük át a szituációkat. Megtanultuk ugyanis, hogy bizonyos helyzetekben hogyan illik, hogyan kell egy felnőtt embernek viselkedni. Például olyankor, amikor nem értjük egymás nyelvét. No, nem a holland, angol és egyéb nyelvekre gondolok, hanem arra, amikor elvben ugyanazt a nyelvet beszéljük, de valahogy mégis teljesen más dolgokat értünk egy-egy kifejezés, egy-egy szituáció alatt. A beszédünk ugyanis sok mindent elárul rólunk, s ez alapján könnyen kategóriákba soroljuk egymást, s eldöntjük, hogy kivel érdemes szóba állnunk, s kitől kell elhúzódnunk, mert nem közénk való. No, azért egy-egy szelet torta erejéig visszamerészkedünk közéjük, hiszen ha hasznom van valamiből, vagy valakiből, akkor elviselem azt a másikat, de különben hagyjuk egymást békén, mert annyira mások vagyunk! Isten se várhatja tőlünk, hogy olyanokkal vesztegessük az időnket, akik annyira különbözőek, mint mi! Iskolai végzettség, műveltség, anyagi állapot, társadalmi ranglétra tekintetében óriási különbségek vannak, s mint tudjuk: „Aki a korpa közé keveredik, azt megeszik a disznók.” Hát, mi nem akarunk úgy járni, mint ahogy a közmondás tartja, s ezért inkább elkülönülünk azoktól, akikről úgy gondoljuk, hogy mások, (kevesebbek?), mint mi. S ha valaki még külső jegyekben is ordítóan kirí közülünk, akkor meg igazán érthető ez a reakció! Hát nem?! Ráadásul, ha olyanok társaságában is látnak minket, akik finoman szólva is mások, mint mi, akkor előbb-utóbb saját magunkat rekesztjük ki az úgynevezett „jó társaságokból”, s ennek pedig beláthatatlan következményei lehetnek. Mi lesz a munkánkkal, mi lesz a gyerekeinkkel, a személyes jó létünkkel!

És mi lesz a hitünkkel?! Isten ugyanis nem személyválogató. Ha neki nem volt lealacsonyító egy istállóban testet ölteni fiában, Jézus Krisztusban, és aztán harminchárom évig egyszerű emberként élni, dolgozni és tanítani, s végül a kereszten a mi bűneinkért meghalni, akkor mi lehet a kérdés?! Mi soha, de soha nem kerülhetünk rosszabb helyzetbe, mint amit Isten Fia értünk és helyettünk vállalt.

Könnyű tehát befogadni másokat vagy nehéz? Nem tudom. Azt tudom, hogy Isten nem a nehézségek oldaláról közelített a kérdéshez, hanem a szükség oldaláról. Ugyanis, ha Isten nem vállalt volna minket úgy, ahogy voltunk, akkor soha nem lett volna esélyünk saját magunkon segíteni. A mocsárból, ha tetszik, ha nem, csak külső segítséggel lehet kijutni, épp úgy, mint ahogy az elveszett állapotból is csak Jézus Krisztus golgotai áldozata árán lehet kimenekülni. Tanuljuk tehát a befogadást, az elfogadást, hiszen mi azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket. S van ennek a befogadás kérdésnek egy érdekes oldala: ha félretesszük előítéleteinket, „felsőbbrendűségről” alkotott elképzeléseinket, és igaz, krisztusi szeretettel fordulunk azok felé, akik bármiféle szükségben, kirekesztettségben élnek, akkor megtapasztaljuk, hogy mennyi érték, „elásott, drága kincs” rejtőzik abban, akit be mertem és be tudtam engedni a szívembe és az életembe.

Kulcsár Anikó

Karácsonyi vágyak

Vágyom a szent régi karácsonyra
hol nem száguldott autó,
nem működött posta,
mégis égen–földön,
tudta kinek kellett
e nap hol Isten kegyelme betellett.

Vágyom a szent régi karácsonyra
hol nem volt kirakat,
ezüstbe, aranyba,
hogy mértéked veszítve értékid felfalja,
karácsony szentségét
felcseréld tárgyakra.

Vágyom hol leborul család, bölcsek, pásztor,
hódolva imádni
kit befogadt a jászol,
s amit még nem értünk,
hit szemével látva,
örvendjünk Jézusnak, értünk jött világra!

Családi szenteste, de más lenne akkor,
ha hit szemével látnánk
mit csináltunk abból,
mi szent volt, egyszerű és
kegyelemmel teljes,
évezredek telve mily üres virtus lett.
Nem erről szólt az a régi szent
karácsony est!

Nyájőrző pásztorok a dolgukat tették,
de arra figyeltek, kitől tisztük nyerték,
sietséggel mentek éjszakai útra,
félelmük rábízták a mennyei Úrra.
Bátran csak azt szólták, mit
Betlehemben láttak,
örömhírt hirdettek szerte a világnak.

Földi bölcsek és nagyok ha
követnétek a csillagot,
ha elé borulnátok, mint egykor ott azok,
ha tudnátok csak neki tisztességet tenni,
kincsetek mind elébe helyezni,
ha hallgatnátok a józan intésre,
megnyugodna e föld gyűlölködő éhe.

Vágyom a szent régi karácsonyra,
hol jászol lehetnék, Jézus fogadója,
szalma lehetnék, melengetője,
add Uram, hadd legyek egyszerű bölcsője.
Szent igéd szívemben forgatva megtartva
vágyom e szent régi karácsonyra.

Szalóczyné Móray Inke

KEGYELEMBEN ÉLVE

Felvételt készítettünk egyik délelőtt a cigányműsorhoz. Vendégünk Oláh Tibor volt, aki évek óta roma testvérei között szolgál. A felvétel után személyes beszélgetésbe kezdtünk. Mondanivalója olyan tartalmas volt, hogy újra bekapcsoltam a mikrofont, s kérdezni kezdtem közelgő ünnepekről, karácsonyról és a hitben járásról, miközben ott visszhangzott a szívemben: „Most már látom, hogy nem személyválogató az Isten”…

Oláh T.: Mióta csak vissza tudok emlékezni a karácsonyra, a legcsodálatosabb élményeim közzé tartozik. Ugyan elvált szülők gyermeke vagyok, 3 éves voltam mikor a szüleim elváltak. Az utolsó veszekedéskor olyan két és fél éves lehettem. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap történt volna. Nem tudom, hogy van ez – a pszichológusok tudják –, de mindenre emlékszem, minden mozdulatra, szóra. Ez rányomta bélyegét az egész gyermekkoromra. Mégis nekünk csodálatos nagy családi karácsonyunk volt nagymamámmal, nagypapámmal, apukámmal, a testvérekkel, bátyákkal, nagynénikkel az unokatestvéremmel, akivel együtt nőttünk fel. Mindenki ajándékozott, szeretettük egymást, készültünk, megünnepeltük fenyőfa díszítéssel, bejgli sütéssel, halászlé főzéssel, finomakat ettünk, ittunk, összegyűlt az egész család. Az életem legboldogabb élményei a karácsonyhoz fűződnek.
Mikor feleségemet megismertem, elmondta, hogy náluk ugyanígy volt. Pedig gyermekkora borzalmas volt, mert a szülei rengeteget veszekedtek, bántották egymást, mégis mikor jött a karácsony, következett a nagy megbékélés időszaka náluk is. Gyermekkoromban úgy gondoltam, hogy a karácsony a békesség hete. Egész életemben úgy teltek az évek, hogy alig vártam a karácsonyt és ez csodálatos volt.
Amikor megismertem úgy 6-8 hónappal ezelőtt a kegyelem evangéliumát, megértettem, megtanította nekem az Úr Jézus Krisztus, hogy valóban mi történt ott a kereszten. Azóta megkaptam azt az ajándékot, hogy ezt az érzést itt belül meg tudom élni mindennap, és ez a valóság. A feleségemmel és gyermekeimmel minden nap ennek a gyerekkori karácsonyi érzésnek, ennek az önfeledt boldogságnak, békességnek érzését éljük meg. Ez egy olyan csoda, hogy nem tudok betelni vele. Jézus Krisztus élővé tette az éltünkben ezt a mindenek feletti nyugalmat, békességet, áldást, boldogságot.
Most is készülünk a karácsonyra, de azóta is naponként megéljük. Már nem egy olyan ünnepre készülünk, ami egyszer adódik, hanem úgy készülünk rá, mint amit minden nap megélünk itt belül a szívünkben. Ez az érzés beköltözött az életünkbe, otthonra lelt a szívünkben ez a boldogság. Ezt Jézus Krisztus hozta el azzal, hogy megismerhettük a kegyelemnek az evangéliumát, hogy valóban, hogyan szeret minket az Atya.

K.A.: *Mondtad, hogy már elkezdődött ez az ünnepi készülődés. Terveztek valami olyasmit, hogy ezt a csodálatos mennyei békességet, ezt a kincset, amit kaptatok, hogyan tudnátok megosztani másokkal is?*

Oláh T.: 15 évvel ezelőtt, 1998. szeptember 2-án fordultam oda Jézushoz, és kértem, hogy költözzön az életembe. Az elmúlt 14 évben nagyon sokat gondolkoztam azon, mit kellene ahhoz csinálnom, hogy más is megismerhesse az evangéliumot és Jézust. Rengeteget akartam imádkozni, hogy megmutassam, mennyire szeretem az Atyát. Rengeteget akartam evangélizálni. Cselekedeteimmel akartam megmutatni, hogy milyen jó keresztyén vagyok. Mostanra rájöttem arra, hogy a gyülekezeti rendszer és egyházi rendszer is nagyon könnyen el tud tolódni abba az irányba, hogy elkezdünk azon gondolkodni, hogy mit csináljunk. Hogyan mutassuk meg mi az Atyának, hogy szeretjük Őt.
Az Atya ebben az időszakban egyértelműen megtanította nekem, hogy ha egyszerűen csak megélem ezt a boldogságomat, ha megélem a tökéletes kapcsolatomat Jézus Krisztussal azt, hogy egy vagyok Jézus Krisztussal, ha az Isten hite élővé tud válni bennem, akkor ezt meg fogják látni bennem az emberek. Oda fognak jönni, mert látják

a fényt, és azt fogják mondani: Honnan van ez a fény benned? Mi ez a fény? Hadd ismerjük meg ezt a fényt!
Azt mondja az Isten Igéje: „az egész világ sóvárogva várja Isten fiainak a felbukkanását”. De nem azért, hogy lenyomjuk a torkukon az evangéliumot, hanem a fényt akarják látni. Mert sötétben vannak, és mindig oda fognak rohanni, ahol fényt látnak. Ehhez csak a fénnyel kell élnem, Krisztussal. Meg kell élnem azt, hogy boldog vagyok Istennel, és abban a pillanatban a körülöttem lévők meglátják ezt, oda rohannak hozzám, és kérdezni fogják: Mi ez a boldogság? Mi ez a nyugalom? Te miért nem rohangálsz evangéliumot hirdetni? Miért nem vagy mindig a gyülekezetben? Azt válaszolom, mert boldog vagyok az Úrral, az én Istenemmel. Azzal tudom megmutatni, mennyire szeretem Őt, hogy megengedem, hogy Ő éljen bennem. Ez nem függ attól, épp mit teszek, hanem ahol vagyok, ott élem ezt a tökéletes kapcsolatot Istennel, és rábízom az Atyára, hogy Ő élje az életét rajtam keresztül. Azt mondja az Isten Igéje Jakab levelében, hogy amikor felfogom, hogy az én eredetem Istentől származik, akkor az Isten természete élővé válik bennem, és azt mondja az Ige, hogy boldog leszek az én cselekedeteimben. Abban a pillanatban, ahogy Isten természete élővé válik az életemben, a Szentlélek által lesz inspirálva az életem, azért leszek boldog, mert már nem a cselekedeteimmel kell megmutatnom azt, hogy az Atyával élek, hanem az Atya mutatja meg rajtam keresztül, hogy bennem él. Úgyhogy megváltozott a gondolkodásom arról, hogy kellene bemutatnom nekem az Istent, hogy kell megélnem Krisztussal életemet, egyszerűen csak rá kell bíznom az Úrra, és Ő fogja megmutatni rajtam keresztül.

K. A.: *Tudnál-e olyan eseményt felidézni, amikor látva azt valaki elgondolkozott, megkívánva a hitet az Atyához közeledett?*

Oláh T: A feleségem 14 évi keresztyéni élet után megbetegedett, és rosszindulatú daganatot diagnosztizáltak nála. Összetört mindkettőnk élete. Bekerült a kórházba, és ezzel egy időben Jézus Krisztus kijelentette a tökéletesen összetört szívünkbe a kegyelem evangéliumát, hogy a mi életünk azért gyógyult meg és egészséges, mert Ő szeret minket. Nem kell nekünk azon erőlködni, hogy megmutassuk, mennyire szeretjük Őt. Egyszerűen engedjük, hogy Ő szeressen minket.
Ezt már értettem akkor, amikor egyszer bementem a feleségemhez látogatni. Már túl volt a műtéten, és két másik asszonykával feküdt egy kórteremben. A régi énem azt mondta volna, hogy most nagyszerű az alkalom arra, hogy hirdesd az evangéliumot. De tudtam, ez nem az Úr akarata, mégis ott motoszkált bennem a régi gondolkodásmód. Nagyszerű alkalom lett volna arra, hogy kihirdessem az evangéliumot, de mégis úgy döntöttem, hogy nem, és azt mondtam: megvárom azt, Atyám, amikor Te indítod a szívemet.
És beszélgettem a feleségemmel, eltelt egy óra, kettő, majd egyszer csak mondtam Gabinak, hogy lemegyek, hozok neki egy kávét. S mikor felálltam, megszólított az egyik asszonyka: „Fiatalember, hozna nekem egy újságot? De hadd kérdezzek valamit: Önök olyan gyönyörűen beszélgetnek egymással, azt hallom, mintha önök az Istennel járnának? Önök hívők? Elmondaná nekem?” – kérdezte az asszony. Ez volt a tökéletes pillanat, amit az Atya elhozott. Ez a két asszony meglátta a fényt. S megszólították azt az Istent, akit megláttak bennem. Nem engem! Bennem meglátták a feltámadott Krisztust. Kaptam egy olyan három percet, amikor az Úr tökéletesen elmondta a bizonyságomat rajtam keresztül, és megszólította őket. Meghallgatták, éreztem, hogy amit mondok, azt Jézus mondja, a Szentlélek inspirál, és az Úr érinti meg őket. Köszönöm, hogy elmondta. – mondta az asszonyka. Említette, hogy még nem tud annyira hinni, mint ahogy rajtunk látja, de tudja, hogy Isten él az életünkben.
Azután, hogy az Úr mit végzett el az életükben nem tudom, nem akarta az Atya a megtérő imával lezárni. Egyszerűen csak a szívüket akarta megérinteni, arról akarta biztosítani, hogy nagyon szereti őket. Azután lementem, hoztam az újságot és a kávét a feleségemnek, de az Atya akarata lett meg tökéletesen úgy, ahogy Ő akarta és azóta ebben hiszek.

A beszélgetést lejegyezte: Kulcsár Anikó

Egy boldog roma hívő

Minden nemzet kedves ő előtte, hiszen értünk is szenvedett és meghalt. Jézus Krisztus a cigányoké is. Igen, én magyar cigány vagyok születésem óta. Szeretettel hordozott az Úr a mai napon is. Ha nem lennék fél béna, nem ismerném hívő barátaimat, akikkel 10, 14, és 15 éves kapcsolatom van. Akikkel levelet váltok, telefonálunk egymásnak, sokat kapok tőlük. Szerető gondoskodást névnapomra, születésnapomra, karácsonyra. Kellemes meglepetést okoznak nekem ők. Igen, mert Jézus gyermekei, akik ismerik az Urat, drága Urukat Jézust.
H.-né Ildikó ruhákat, tisztálkodási szereket küld nekem Keszthelyről. Erzsébet Szekszárdról legutóbb hangszert küldött, egy szintetizátort. Most azzal vagyok elfoglalva. Istent dicsérem vele. Egy kézzel játszom rajta, örül a lelkem, ha játszhatom: „Napfényes nappalom sötét éjjelén Légy velem, ne hagyj el Édes Jó Istenem.”
Erzsébet is küld ruhákat nekem, mindazt, amire szükségem van. Többet kapok tőlük hívő barátaimtól, mint a rokonságomtól. N. Eszter Budapest mellől, egy református testvér, ő anyagi támogatást küld, hogy vegyek azt, amire szükségem van. Hát így áld meg az Úr mindennapi életemben, hogy megtart igéje szerint is.
Barátaim istenfélő emberek, szeretnek engem, és jót cselekszenek értem. Boldog roma hívő vagyok. Tudom és hiszem, hogy ti a Mera munkatársai sem vagytok személyválogatók, akik Krisztus szellemében éltek és szolgáltok. Hallom ezt az adásokban is, és olvasom az Antenna újságban.
Isten gazdag áldását kívánom a szolgálathoz, családi életetekhez. Jó egészséget és erőt, hogy úgy végezzétek a rátok bízott feladatot.
Baráti és Krisztusi szeretettel:

R. Ágnes, Cered

KARÁCSONYI TÖRTÉNET

(A Mennyben)
A mennyei kórus dallamai lágyan hömpölyögtek az üvegtenger irányában. A megváltottak seregei ragyogó arccal, felemelt kezekkel dicsőítették az ég és föld Urát, aki időtlen időktől fogva létezik, aki volt, aki van, és aki eljövendő. Aki felette van az időknek, akiben benne van a Teljesség. Aki maga a Teremtő, a Megtartó, a Szabadító, és a Megváltó is egy személyben.
Amikor a dicsőítés áradata egy kicsit „pianóra" váltott, a Megváltó – aki egy olyan nevet kapott, amely minden név felett való, mely név előtt minden térd meghajol, mennyeieké, földieké, és föld alatt valóké – kilépett az Atyából. Az egész mennyei világ térdre borult, s feszülten figyelte a Megváltó Jézus Krisztus szavait.
„Atyám! Az emberek most készülnek az én földi megjelenésem megünneplésére. Sajnos sokan már azt sem tudják, hogy miről is szól ez az ünnep, de azért vannak még olyanok is, akikben él az én szeretetem. Ezeknél nemcsak a féktelen evés-ivás jelenti az ünneplést, mert én ott élek a szívükben. Akiknél az „ajándékozás" nem a bevásárló központban kezdődik, hanem bennük. A szívükben. Emlékszel Atyám, milyen aranyos volt az az iskolás kislány, aki megvédte az osztálytársát, mert csúfolták a kopott ruhája miatt? Kicsi volt az a kislány, de én olyan nagy voltam benne, hogy kilátszottam belőle... és ezt a többiek is észrevették.
Lemegyek egy kicsit közéjük."
Az Atya tekintetével fejezete ki, hogy egyetért vele, miközben a kezét áldásra emelte. A mennyei seregek térdre borultak, és felhangzott a mindent betöltő dicsőítő kórus.

(Aluljáró)
Ebben a pillanatban, a Nyugati aluljáróban – a telefonfülkékben megágyazott pokrócok közelében – egy újabb hajléktalan jelent meg. Senki nem vette észre a megjelenését. Gondozatlan szakálla éppolyan volt, mint a többieké. Elnyűtt nagykabátja csak egy kicsit látszott szakadtabbnak és piszkosabbnak. Senkinek nem tűnt fel, hogy eggyel többen vannak, mint egy pillanattal ezelőtt. Csak egy öt éves kislány mondta anyukájának, miközben ő igyekezett elhúzni a gyereket a „piszkos bácsiktól": „láttad Anyu, hogy milyen szelíd szeme volt az egyik bácsinak?" „Nem láttam kicsim. De ne menj közel hozzájuk, mert valami betegséget kaphatsz tőlük! Sajnálom ezeket, a szegény embereket, de hát nem tudunk rajtuk segíteni. Ők maguk tehetnek róla, hogy ide jutottak. Inkább elmehetnének dolgozni, minthogy kéregessenek."
Amikor három ugyanolyan piszkos kisgyerek ment keresztül az aluljárón, a „piszkos bácsi" leguggolt melléjük, beszélgettek valamit, aztán együtt mentek tovább. Mire az Emke aluljáróhoz értek, már legalább tíz kisgyerek kísérte „piszkos bácsit", aki egy nagy zsákot kerített elő valahonnan, s annak száját kinyitva kérte az embereket, hogy adjanak bele valami ajándékot, amivel majd megörvendeztetheti a szegény kisgyerekeket. Nem sokan voltak, akik beledobtak valamit, de „piszkos bácsi" mindig kedvesen megköszönte az adományokat.

(Pacsirtatelep)
A Pacsirta hegy örök panorámás nappalijából csodálatos kilátás nyílik a városra. Ilyen távolról még Őrmező lakótömbjei sem tűnnek rideg betondobozoknak. Gazdagrét kivilágított temploma pedig, – mint egy hatalmas, fényes, lefelé fordított harang – arról beszél, hogy van még valami az emberekben, ami túlmutat a piros fényfüzérekkel feldíszített betonkockák, a fényárban úszó bevásárlóközpontok üzleti csillogásán túl.
A nappaliban álló – plafonig érő – karácsonyfa alatt halomban állnak a díszcsomagolásban megbújó ajándékok. A fényes csomagolópapírok még gondosan rejtik a belül rejtőző meglepetéseket, de egyik-másik csomag formája mégis elárulja a belül megbúvó távirányítású helikoptert, apu motoros szánját, vagy a nagyfiú búvárfelszerelését.
A feltálalt vacsora illata finoman keveredik a hölgyek parfümjének és az erdőt idéző fenyőgyantának illatával. A család apraja, nagyja közönyösséget színlelő arccal várja a vacsorát követő ajándékosztást, miközben többek arcán látszik, hogy már az ünnepek utáni Karib-tengeri utazás programját próbálgatják átgondolni.
– Klárikám! Mikor csináltad ezt a tejszínhabos tortát? Ennek már szaga van! Miért nem tetted be a fagyasztóba?
– Úgy látszik, sajnos megromlott. Nem baj. Tedd félre, majd kidobjuk. Van elég így is!

(Őrmezői panellakás)
Az őrmezői második emeleti két és félszobás lakásban ma csak hatan ülnek az asztalhoz. Az Apuka már négy hónappal ezelőtt az Úrhoz költözött. Rita, a másodéves nagylány – legidősebb öccsével – már éppen befejezte a karácsonyfa feldíszítését a tavalyról megmaradt díszekkel. A kicsik ebben még nem vehetnek részt, nekik ez még meglepetés lesz.
Anyuka már feltálalta az ünnepi vacso-

ELVESZETT KARÁCSONY

Évszázadok marka hinti–szórja,
maholnap mindent elfed a homok,
elhalkul az Ige szószólója,
mást mutatnak az ünnep–nyomok,
mézeskalács–íze lett a szónak,
képeslapok faluja Betlehem,
havas háztetők vén fenyők alatt,
őz–vonta szán, hangulat–elem,
áruházi reklámok neonja,
ajándék–vásár, profán örömök,
s a kéreg a lelkeket bevonja...

– mért szereti az ember a ködöt?
Mért csinál a Krisztusból –
karácsonyt?
a szeretetből csak – meglepetést?
Mért kíván az Ige helyett mákonyt?
új kezdet helyett – megemlékezést?
ide jutott.
Tudni sem akarja,
nem keresi az eltűnt lényeget?
Szent arcodat fenyővel takarja,
Uram! bocsásd meg ezt az ünnepet!
Lukátsi Vilma

rát. Kicsit szegényesebb, mint régebben volt, mert hát az „egy keresetből” már kevesebb telik. Apu orvosi kezelése is jó sokat elvitt. A gázszámla, meg a fűtés semmivel nem lett kevesebb, a gyerekeknek pedig rendesen kell öltözködni, meg enni is, amikor iskolába mennek. Abból a csirke farhátból igazán jó pörkölt lett. A kevéske mellcsontból meg olyan finomra sikerült a húsleves, mintha egy egész tyúkot belefőztek volna.
A közvetlen szomszédok nem is tudják, hogy szűkösen élnek, hiszen mindig vidámak, derűsek, sohasem panaszkodnak. Amikor a múltkor érdeklődött valaki a hogylétük felől, Anyuka csak ennyit mondott: „Az Úr gazdagon gondoskodik minden szükségünkről. Nekünk nagyon gazdag Atyánk van.”
„Kik lehetnek ezeknek a szüleik?”

(Pacsirtatelep)
– Csöngettek! Nézd meg Lali, ki az, aki pont Szenteste idétlenkedik itt? Biztos, valami szemérmetlen hajléktalan, kéregető.
– Hát persze. Látom innen föntről. Koszos, mintha most mászott volna ki a csatornából. Vagy tíz gyerek is van vele. Menj le, és zavard el őket. Szörnyű állapotok vannak. Ma már nyugodtan karácsonyozni sem lehet ezektől az ingyenélőktől.
– Várj csak! Vidd le nekik ezt a félretett tejszínes tortát! Ezeknek jó lesz!
– Köszönjük szépen. Áldja meg ez Isten magukat. Soha ne hiányozzon az asztalukról, amit nekünk most adtak!

(Őrmezői panellakás)
– Dávid! Gyere el az ablaktól, mert megfázol. Tudod, hogy lecsavartuk a fűtést.
– De Anyu, itt olyan jó a kilátás! ...Most egy csomó gyerek jön a kapunk felé. Tán tízen is lehetnek. Velük van egy bácsi is, de elég rosszul vannak öltözve talán hajléktalanok, lehetnek.
– Áron! Most már te vagy a legidősebb férfiember a családban. Ha úgy történne, hogy hozzánk csengetnek fel, lemész, és felhozod őket.
(csöngetnek, Áron lemegy)
– De anyu, mit akarsz csinálni ennyi gyerekkel?
– Gondold csak el Kicsim, hogy menynyire fázhatnak szegények. Meg biztos éhesek is. Hát enni adunk nekik.
– És akkor mi mit fogunk enni? Te csak egy fazékkal főztél, éppen hat személyre.
– Nem baj! Majd megosztjuk. Nem muszáj degeszre enni magatokat. Úgy csináljuk, hogy nekik is jusson.
– Tudod mit, Anyu? Tegyünk úgy, mintha mi már vacsoráztunk volna, és a maradékkal kínáljuk meg őket.
– Nekünk meg közben csurogjon a nyálunk. Mi?
– Ez tényleg jó ötlet, amit Ruth mondott. Meglátjátok, az Úr nem fog minket sem cserbenhagyni.

(nyílik az ajtó, bejönnek a vendégek)

– A Felséges Isten áldása legyen ezen a hajlékon. Igazán nem akartunk feljönni, de ez a fiatalember olyan kedvesen invitált. Nem akarjuk elrontani a karácsonyi ünneplésüket... Milyen jó meleg van idebent.
– Sajnos semmi pénzt nem tudok adni maguknak, mert éppen minden elfogyott, de egy kis meleg étellel szívesen megkínálnám a társaságot, ha elfogadják. Üljenek csak mind az asztalhoz. Még hozunk kis székeket, mert mi kevesebben vagyunk.
A vendégek jókedvvel kanalazták a finom húslevest. Még kétszer is vettek. A csirkepörköltből is kétszer vett mindenki. Amikor már a család tagjai is asztalhoz ültek, csak akkor látta Anyuka, hogy a fazekak ugyanúgy tele vannak csirkepörkölttel, meg húslevessel, mint amikor a főzést befejezte. Rögtön a bibliai Sarepta jutott eszébe, a Királyok I. könyve 17. fejezetéből. Aztán a Máté 25. is eszébe jutott: „amennyiben megcselekedtétek eggyel emez én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétek meg”.
A hajléktalan „piszkos bácsi” csillogó szemekkel nézett végig vendéglátóin, s csak ennyit mondott:
– Köszönjük szépen. Áldja meg ez Isten magukat. Soha ne hiányozzon az asztalukról, amit nekünk most adtak!

Így történt aztán, hogy az Örök panorámás Pacsirtatelepi villában mindig megromlott az étel, – még ha a fagyasztóba rakták, akkor is, – az Őrmezei panellakásban pedig mindig volt elég ennivaló, akárhány vendég csengetett is fel a kaputelefonon.

N. Rezső

RAGADJUK MEG HITTEL!

Nem személyválogató az Isten! Egyformán ad esőt mindenkinek. Tartja még a világot, pedig mennyi káromlás, számonkérés, vád, hálátlanság, bálványimádás és mindenféle bűn kiált fel tőlünk Őhozzá.
Jézus nem nézte le a samáriai asszonyt Jákób kútjánál, annak ellenére, hogy mindent tudott róla. Ott volt, ott tartózkodott a legtöbbet, ahol megnövekedett a bűn, hiszen ott várták a legjobban a szabadulást, a szeretetet, a megértést és megoldást. Feltámasztotta a zsinagóga elöljárójának leányát is. A gazdag ifjúval is szóba állt. Zákeust is lehívta a fügefáról, nála akart vendégeskedni. Én olyan keveset imádkozom azokért, akik gazdagságban élnek, reménység nélkül.
Isten mindenkit szeretett és szeret most. Megvetett, kicsiny, idős, gyenge életeket választott ki a Mindenható arra, hogy megmutassa rajtuk keresztül az Ő hatalmát.
Az örökkévaló Isten változhatatlan, és vannak a mi életünkre is tervei, ígéretei, úgyhogy a legdrágábbat értünk adta, egyszülött Fiát. Ragadjuk meg Őt hittel, ne engedjük el a kezét, hogy szerethessen. Gyönyörködhessen bennünk, és hogy mi is gyűlöljük a bűnt, ahogy Ő teszi.
Köszönet az Úrnak és Önöknek az evangélium szolgálatáért. És azoknak is, akik imádkozva vagy bármilyen módon is részt vesznek ebben a munkában.
Azt kívánom, hogy legyen szívbeli öröm, békesség, erő Istentől életükben.

P. István, Fényeslitke

CÉLLAL ÉS TERVVEL

Kérdezhetnéd, mi a közös bennük? – csak nem bátorkodunk földi életünket az Úr Jézus életéhez hasonlítani? Nos, azt kell mondanom, hogy bizonyos tekintetben igen! Mindnyájan pontosan tudjuk, hogy Jézus urunk emberré születése az Úr terveiben már az idők kezdete előtt megvolt, amiből sok-sok prófécia is a mienk lett. Az, hogy mikor, hová, mely nép körébe, miért fog erre a világra jönni, hol nevelkedik, milyen nyelven fog beszélni, mit fog tenni és mikor, hogyan megy vissza az Úr dicsőségébe. Talán ez a gondolatsor az, ami ránk is igen érvényes. Mennyei Édesatyánk pontosan tudta a mi életünkkel kapcsolatban is ezeket a tényezőket, sőt, Ő tervezte el, ő egyengette az utunkat és a végén – reményeink szerint – Ő fog minket magához fogadni majd.

Most ennek a tervezési szakasznak csupán egyetlen vetületét szeretném feltárni, hogy én mikor, hová és miért születtem... s hogy miként tapasztaltam meg ebben is Istenünk akaratát és hatalmát.

Budapesti édesapám egy erdélyi magyar lányt vett feleségül Nagyváradon, és aztán jeleztem, hogy én érkezni fogok. Édesanyám pocakjában fejlődtem, amikor 1948-ban lezárták a határokat. De édesapám addig-addig intézkedett, hogy az utolsó utáni percben még át tudott csúszni a határon, haza. Édesanyám pedig velem együtt átsétált a senki földjén. Így tehát magyar honban születtem meg.

1956-ban apukámat üldözték forradalmi tettei miatt, és úgy gondolta, hogy nem várja be a börtönt, kivándorol Amerikába. Akkorra a szüleim már elváltak, és én édesanyámmal éltem. Az októberi hetekben nehéz volt kenyérhez jutni, tejet venni vagy cukrot, esetleg zsírt vásárolni. Ellenben sok segélycsomag érkezett, és amikor édesapám feljött, hogy elvisz egy-egy ilyen osztó helyre, anyukám mindig bizalommal odaadott neki. Harmadikos voltam. Így aztán sok finomsággal tértünk haza, és megadta a jó Atya, hogy nem nélkülöztünk. Egy napon ismét feljött értem apukám, de édesanyám valamely oknál fogva úgy megmakacsolta magát, hogy nem adott oda, ma tudja, miért. Annyira komoly volt benne az elszántság, hogy egyszerűen rácsukta apukámra az ajtót. Ő hiába feküdt rá a csengőre, hiába dörömbölt, hiába kiabált fel az utcáról az első emeletre – akkor ez még divat volt – semmi hatást nem ért el. Sőt, az se hatotta meg az anyukámat, hogy én sírógörcsben hisztiztem, hogy menni akarok az apukámhoz. Megmakacsolta magát, és a dolog ennyibe is maradt. Később tudtam meg, hogy akkor a sarok mögött állt egy teherautó, rajta édesapámnak mindene, az új családja is, de aztán lepakolt. Nélkülem nem hagyta el az országot. Így, miután az Úr Magyarországra hozott vissza anyukám hasában, itt is tartott. Édesapám pedig irántam való szeretetéből vállalta aztán a börtönt és a meghurcoltatást is.

Aztán látogattuk a rokonokat, és én szerelmes lettem egy nagyváradi fiúba, Sanyikába, de abból sem lett házasság. Ismét itthon maradtam.

Már özvegy asszony voltam, amikor megkérte a kezem egy Belgiumban élő férfi, akinek csokoládé gyárai voltak, és a nagyon finom túró rúdihoz ő szállította a csokoládét Magyarországra. Többször látogatott ide, és megismerkedtünk. Találkozgattunk és nagyon szeretett volna feleségül venni. Sándor mindent megígért. Fél évig élünk kinn és fél évig itthon, hogy a gyermekeimmel is lehessek. Én lettem volna csokigyárai marketing igazgatója, de mégse vitt rá a lélek. Maradtam. Sorolhatnám...

Ma, ahogy visszagondolok a megtérésem utáni időre, már látom, hogy mindez Isten terve és akarata volt az én részemre. Miért? Mert úgy tűnt, hogy születésem előtt arra választott ki Isten, hogy a magyar nép körében, magyar nyelven szolgáljam az Ő ügyét.

Sokszor elmosolyodom, amikor arra gondolok, hogy miért nem tökéletesebb az én angolom? Talán ez is ebbe a körbe vág. Nekem ebben a hazában és ezen a nyelven van szolgálatom. Ezt tettem már akkor, amikor megtértem, és sok tanúságtevéssel dicsőítettem Istent. Ezt tettem, amikor egy prófécia nyomán a Duna Televízióba kerültem és sok-sok ébredéses, az Urat dicsérő műsort csinálhattam 10 év alatt. Ezt teszem újságírói munkám nyomán is, amikor – ha figyelembe veszem az elmúlt 20 évet – a jeles napilapoktól kezdve sok-sok egyházi lapon át Istennek adtam dicsőséget. De a Mera rádióban lévő szolgálatomat is ide sorolom. Magyaroknak, magyar nyelven beszélni a Mindenség Uráról. Ma is ezt teszem a könyveimen keresztül is. Én egyetlen más nyelven írni, beszélni így nem tudnék az Úr tetteiről, csak magyarul.

Hogy van-e közös Jézus urunk földre születése és a mienk között? Egyetlen pontban igen: Isten személyében, aki céllal és tervvel küldött minket e bolygó ezen részére.

Kívánom, hogy mindnyájan találjuk meg azt a küldetést, amiért megszülettünk, és hogy ott és úgy teljesítsük, ahová az Úr rendelt minket!

Salyámosy Éva

Karácsony küszöbén

Hiába hoznék most megint
szagos mirhát, illatos áloét,
buzgalmamon már arany sem segít.

Te engem vársz. A szívemet.
Enélkül még a minden is kevés.
Emészt a vágy: találkoznom Veled.

De bennem vétkes vágy lapul.
Szép szívedhez számító érdek űz.
Szenvedek szörnyen, bús ártatlanul…

Ledobtam álságom mezét,
Üres lélekkel jöttem jászladig.
Eléd omol e mindig büszke térd.

Nem kell egyéb, csak lássalak.
Gyötrött lelkembe vésem képedet.
Távoznom tőled másként nem szabad.

Gerzsenyi Sándor

CSAK MOST TANULOK MEG SZERETNI

Korunk betegsége a szeretetlenség. A szeretet mára sajnos nagyon elkoptatott, eltiport és divatja múlt szó és érzelem lett. A szeretetet ha elindulok megkeresni, inkább csak annak hiányával találkozom. És égig érő, követelőző, önistenítő egókkal. Ha a kiinduló pontom az első és legfontosabb isteni parancsolat: „Szeresd Uradat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat mint magadat", azt tapasztalom még magamon is, hogy ezt betölteni teljesen képtelen vagyok. Még ha igyekszem is. S aki nem igyekszik? No, arra nem kell biztatni senkit, hogy szeresse magát, nem is erre kért Isten. Hanem azt a mércét, amelyet magam felé betöltök, megéljem mások felé. Isten felé még inkább. Az igazi mérték mégis az: ISTEN SZERETETE, mert az tökéletes, és előbbi mint a miénk.

A teljes jelzőt négyszer hangsúlyozza az isteni parancs. Belegondolva nem is törekszünk a teljességre Isten iránti szeretetünk megélésekor, holott ha fel tudnánk fogni mennyire szere Isten mindannyiunkat, igencsak iparkodnánk méltóképpen viszonozni. Erőnk, elménk, szívünk, lelkünk hatalmas adagját odaadjuk a családnak, szeretteinknek, azoknak akiktől sokat kapunk. De Isten szeretete nem ilyen. Ő nem azt mondja adok, ha adsz. Szeretlek mert... Feltétel és személyválogatás nélkül szeret az Úr. Ez a csodája Istennek túlmegy minden emberi elképzelésen. Már az anyaméhben kiválasztott magának, és életünk minden szakaszában, percében velünk van, ahogy megígérte. Szeretete a mi éltető erőnk. Ez a szeretet abban csúcsosodik ki, hogy a mennyei Atya keresztre adja egyetlen Fiát, az Úr Jézust, hogy újra gyermekeiként ölelhesse magához hozzá térő, bűnét valló, bánó elárvult teremtményeit, minket. Ez az a szeretet, ami nem fogy ki soha, hisz Ő maga mondja, hogy ez örök.

Mi a mi válaszreakciónk? Tudnunk kell, hogy minden egyes perce életünknek isteni kegyelem, és a szeretet ajándéka. Ezt jó lenne mindig szem előtt tartani, és hálából mindezért törekednünk kellene a szeretet teljes megélésére Isten és az embertársaim iránt.

Elgondolkodtam azon, hogy miért a sok boldogtalan, depressziós, teljes reménytelenségben kínlódó ember, tudván azt is, hogy az élet körülöttünk egyre keményebb, durvább, kíméletlenebb. Nem találok más választ, mint a szeretet hiányát. Nincs együttérzés, törődés, áldozatkészség. Mindent nekem, nekem, értem! A többiek? Kit érdekel. Eltorzult mai korunk gondolkodása, a viselkedési normákból eltűnt az emberség. Saját magam és érdekeim érvényesítése mások eltaposása árán is helyénvaló?! A szeretet és az emberség hiánya üvölt, de nem akarjuk hallani. Bármerre nézek, nagyon sok a boldogtalan ember. Nem szereti őket senki, ők sem szeretnek. Önpusztító és másokat súlyosan megsebző szavak, tettek ömlenek ki belőlük. És rengetegen menekülnek a károsító, a halál felé terelgető pótszerekhez, mint az alkohol, drog, stb. Pedig Isten OTT van. Közel mindenkihez...

Ismerek egy asszonyt. Jó pár mondat erejéig mindig megérintettük egymás lelkét, ha találkoztunk. Egyszer csak nem köszönt. Majd ha rákérdeztem rám rivallt: hagyj békén. Furcsáltam és fájt is. És hány ilyen megdöbbentő, ütésszerű emberi reakcióval találkozunk. Nem szabad ledöbbenve, sértődötten lemondani a fájdalmakkal küzdő emberekről. Legközelebb behívtam magamhoz. Leültettem. Váltig ellenkezett és sértegetett is. De nem dühösködtem. Szelíden kérleltem: meséld el mi nyomja a szívedet, miközben kávéval kínáltam. Lassan beszélni kezdett, kiömlött belőle a sok összegyűlt fájdalom. Hogy a párjával a házasélet csak látszat, sőt teljes közöny, megalázottság. Vádaskodás, kiabálás, könnyek árja. Nincs szeretet, türelem, törődés, gyöngédség. A gyermekei semmibe veszik. Nem szereti őt senki.

„És te?" – kérdeztem vissza. „Tudsz még szeretni?"

„Ezek után?" – válaszolt felháborodottan.

„Igen. Még így is. Küzdened kell a tieidért, türelmes, elnéző, megértő, elfogadó, megbocsátó lelkülettel. Ne magad sajnáld. A tieid is éppúgy szenvednek, ez biztos! A bánatod a melletted élőkre is kihat. Ha elvárod a törődést, a jót tőlük, minden eddigi kudarcaid ellenére is, NEKED KELL közeledni. Nincs fogadókészség? Nincs bizony, de sokszor. A szeretethiánytól kőkeményre durvulnak a szívek. De ha bennem Isten lelke dolgozhat, ha hagyom, késszé tesz a türelemre, odafigyelésre, a gondok átérzésére és feloldására. Kezem már nem ökölbe szorul, hanem imára borul, mert lágy szeretettel ölelő szavaimra, meleg érintéseimre kezdenek olvadozni a mellettem jéggé dermedt szívek. Próbáld csak meg!"

Sokáig hallgatott mellettem, lehajtott fejjel az ismerősöm, de éreztem, kezdett jótékonyan duruzsolni benne mindaz amit hallott. Ennyit mondott: bocsáss meg. Csak most tanulok meg szeretni.

Kezdjük el a szeretetet tanulni mi is. Az Úr Krisztus szavait olvassuk, hallgassuk, kövessük. Óriási munka vár ránk. Be kell töltenünk a szeretetlenségtől jéghideggé vált világ szenvedő népét sok örömmel. Isten áldása legyen iparkodásunkon!

P.A. Júlia, Tahitótfalu

Örök adventben

Jöttek és tűntek szent karácsonyok,
tizennyolcnál is több talán,
tizennyolcszor kerestem Őt,
de titok maradt nekem és talány.

Csak gyertyalángot láttam és fenyőt,
azokban véltem vártam Őt,
az Ige szólt, és csengett az ének,
egy sugarát elfogtam szemének,
de villanás volt csak és rejtelem.
Kutattam arcát a szent éjeken,
éreztem ízét borban és kenyérben,
palástja lengett már az égen,
de a felhőknél is magasabban;
annyi tűnt karácsony után,
én mégis – adventben maradtam.

Tudom, a hegynek le kell omlani,
akkor jön, ha a völgy is egyenes,
Uram, évekig készítem utad,
amelyen hozzám végre eljöhess.
Mint kisded jössz, ki szív–bölcsőt keres?
Vagy úgy toppansz be, mint vőlegény?
Mécsemet minden nap megtöltöm,
Örök adventben várlak én.

Adorjánné Nagy Aranka

GONDOLATOK

Bevásárlóközpont – fülsiketítő zaj, tengernyi néptömeg, reklámok, fények villódzása, vakító kirakatok. Kínálja magát a világ.
Kint – nagyvárosi csúcsforgalom, a modern világ káosza, tülekedés buszon, villamoson, megfojt a kipufogók füstje.
Hivatali ablakok – átható hideg tekintetek, gigantikus számítógéprendszer hálózata rabul ejt, már csak egy szám vagy e nagy világrendszer számrendszerében. Vagy csak egy kód, egy picinyke vonal jelzi jelenlétedet!
Embertársak – koszos kezek nyújtogatják arcodba a rongyos gyűrt papírlapot, el se tudod olvasni; hiányos öltözetű erkölcsi világ lesiklottjai vesznek körül, megbélyegezve látom őket, mintha a legszentebb értékeink kerülnének a szeméttelepre.
Botka József (Szabadkáról) így foglalja össze: „Emberek lettünk lélek nélkül, földönfutók lábak nélkül, gondolkodók gondolat nélkül, csupa szívek érzéketlen kőszívvel, humanisták tervek nélkül, világhírű tudósok Miatyánk nélkül. A széttépett rongyokba fekvő emberóriás kiált itt segítségért, akit a kora megfosztott a méltóságától, a lelkétől. Mi hiányzik neki? A legfontosabb, a lényeget meghatározó, egyéniséget kifejező, erkölcsi nagyságot adó Teremtő Isten. Csak Ő adhat Lelket, de Őt kiutasították ebből a társadalomból."
Jézus azért jött a világba, hogy megváltson bűneinkből, és megismerjük Istent, megtapasztaljuk a legjobbat, amit adni akar számunkra. Közeli kapcsolatba akar kerülni velünk, és azt szeretné, ha bevonnánk Őt életünk minden részletébe. Ezt fejezi ki egyik nevének jelentése: Velünk az Isten.
„Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek, - ami azt jelenti: Velünk az Isten." Mt 1,23.
Része akar lenni életünknek, azt akarja, hogy ne félelemben és zűrzavarban éljünk. Isten beszélni, kommunikálni akar velünk.
„Mert egy gyermek születik nékünk, Fiú adatik nékünk, és az uralom az Ő vállán lészen, és hívják nevét: Csodálatosnak, Tanácsosnak, hatalmas Istennek, Örökkévalóság Atyjának, Békesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A Seregek Urának buzgó szerelme cselekszi ezt!" (Ézs 9,6-7)
Isten meg akar ajándékozni önmagával, figyeljük csak, hogy magyarázza önmagát az Ige: *„Hogy az engem szeretőknek valami valóságost adjak örökségül és erszényeiket megtöltsem." (Péld 8,21)*
„Az Úr az Ő útjának kezdetéül szerzett engem, az Ő munkái előtt régen. Örök időtől fogva felkenettem, kezdettől, a föld kezdetétől fogva. (Ézs 8,22-23)
„Mellette valék mint kézműves, és gyönyörűsége valék mindennap, játszva Ő előtte minden időben. Játszva az Ő földjének kerekségén, és gyönyörűségemet lelve az emberek fiaiban." (Péld 8,30-31)
Isten abban az emberben gyönyörködik, aki te vagy meg én, bárhogy is érezzük most magunkat. Isten a szívét és annak minden szeretetét egy kisgyermekben elküldte ebbe a világba, hogy ez a szív szeressen, és megkeressen, hogy megértsük végre, hogy „Velünk az Isten" és nem ellenünk. Nekünk erre a szeretetre van szükségünk.
„Mert szeretet nélkül a kötelesség elkedvetlenít,
– a felelősség kíméletlenné,
– az igazságosság keménnyé,
– a kedvesség képmutatóvá,
– az okosság kegyetlenné tesz.
Szeretet nélkül a rend kicsinyessé,
– a becsület kevéllyé,
– a tulajdon kapzsivá,
– a hit fanatikussá tesz.
Szeretet nélkül az élet értelmetlen."
Karácsony öröme viszont megajándékoz bennünket az Úr Jézus Krisztusban: *„És monda az angyal nékik: Ne féljetek, mert ímé, hirdetek néktek nagy örömet, mely minden népnek nagy öröme lészen: Mert ma született néktek az Üdvözítő, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez pedig néktek a jel: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, akik az Istent dicsérik és ezt mondják: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és jó akarat az emberekhez!" (Lk 2,10-14)*
Áldott ünnepeket és Békés Boldog Újesztendőt kívánok a MERA munkatársak nevében is.

Bödös József

Visszajön

Hóból az erdő, ködből a felhő,
hó esik, tél szele fújja...
Valaki eljött, Valaki elment,
Valaki visszajön újra!

Száll csuda híre szívből a szívbe,
kétezer év a tanúja:
Valaki eljött, Valaki elment,
Valaki visszajön újra!

Angyalok ajkán, emberek hangján
csendül a csillagos ének,
Kétezer éve mennek Elébe
boldogan, kik Neki élnek.

Ott a helyed e drága menetben,
életed KRISZTUSA vár rád.
Hagyd el a gondot, légy vele boldog,
zengje a szíved a hálát!

Füle Lajos

TEMPLOMMÁ SZENTELT ISTÁLLÓ

Kedves testvéreim, a világ történelmének legnagyobb és legáldásosabb eseménye ment végbe, Lukács evangéliumának második fejezete alapján. Ebből a fejezetből most csak a 7-dik verset emelem ki. Így hangzik: *„(Mária) megszülte az ő elsőszülött fiát, bepólyálta és a jászolba fektette. Mivel nem volt részükre hely a vendégfogadó házban”* Gondoljunk csak bele, hogy a Világteremtő Úr, – rövid időre – odahagyta mennyei dicsőségét, magára öltötte, törékeny, gyönge, szürke testünket, és egy szegény zsidó család, első gyermekeként, egy betlehemi istállóban látta meg, azt a napvilágot, melyet Ő teremtett „legyen” szava által! Nos, ezzel az eseménnyel tulajdonképpen Istennek egy csodálatosan szép terve valósult meg! Bizonyos, hogy Urunk nem ok nélkül választott egy betlehemi istállót szent Fia születése helyéül. Gondoljunk arra, hogy ott, Édenben a bűneset előtt, a bűntelen Ádám szíve Isten számára templommá magasztosult! De a bűneset után, az ember szíve oly sok szenny és mocsok színhelyévé vált, hogy az az istálló szintjére süllyedt. Isten azonban nem nyugodott meg abban, hogy ez az „istálló” állapot mindvégig megmaradjon. Isten már kezdetben a bűn miatt megromlott ember szívére gondolt. És drága egyszülött Fiát, azért helyezte el, a betlehemi istálló jászlában, hogy majd hosszú évszázadok múltán, az Úr Jézus Golgotai váltsága nyomán, a megtérő és újjászületett emberek „istálló-szíve” Isten templomává magasztosuljon! Mi emberek: sokszor méltatlankodunk, a betlehemi fogadós keményszívűsége miatt. Pedig ő csak hely hiányában küldte tovább Józsefet és Máriát. Isten csodálatos terve – velünk, bűnösökkel – csak ilyen módon valósulhatott meg! Elgondolhatjuk: az Úr Jézus halálból való feltámadása és mennybemenetele óta napjainkig szerte a földön folyamatos az emberi „szív-istállók” templommá szentelése a Szentlélek munkálkodása nyomán! Emberek milliói fogadták szívükbe az Úr Jézust! A benne való szilárd hit által, igehirdetések hallgatása, a Biblia rendszeres olvasása, vagy az Úr Jézusról szóló hiteles bizonyságtevő hívő emberek szavai nyomán. Isten igéje alapján mi emberek: valamennyien bűnös szülők bűnös ivadékai vagyunk, akár tetszik nekünk, akár nem. És ezzel a bűnös tulajdonsággal, vagyis istállóhoz hasonló bűnös, szennyes szívvel születik minden ember erre az elmúló világra. Nos, az Úr Jézus éppen ezért jött le közénk, bűnös emberek közé, hogy a bűnökkel megfertőzött, és – istállóhoz hasonló szívünket – Isten templomává szentelje! A megtérés és újjászületés által lehet Isten templomává az ember. És szíve oltárán a Szentlélek fénye ragyoghat. Hogyan is írja Pál apostol? „Isten temploma szent, azok vagytok ti”. Hála legyen mennyei Atyánknak, hogy ez a templomszentelés folyamatos az egész földön. De azt csak Isten tudja és látja, hogy naponta világszerte hány „szív-istálló” válhat Isten megszentelt templomává! Ezért jó volna, ha Karácsonykor, de máskor se mondanánk bíráló ítéletet azok felett, akik Józsefet és Máriát, elutasították maguktól. Mert ha házukba fogadták volna őket, akkor a mi drága Megváltó Urunk, nem születhetett volna meg, egy betlehemi elhagyott istállóban! És talán nem születhetett volna meg, a mi – istállóhoz hasonló – bűnös szívünkben sem! Sajnos, mi emberek nehezen tudjuk elfogadni ezt, az istállóhoz hasonló leminősítést. Ám ha a világteremtő Úr is istállóban látta meg a napvilágot, akkor mi sem emelhetjük föléje a mércét. Nem zúgolódhatunk, a leminősítésért! Hiszen mi sokkal szebb körülmények között láthattuk meg Isten szép világát. Ha mi mégis rangsorolni akarjuk magunkat, ne felejtsük el, hogy király is, koldus is, bűnös „szív-istállóval” születik erre a világra! És ez a szomorú áldatlan állapot csak úgy változtatható meg, ha a bűnös ember felismeri bűneit, bűnbánatra jut, rádöbben elveszett állapotára! És oda menekül a bűnösökért életét feláldozó és a halálból feltámadt, élő Jézus Krisztushoz, aki a bűnösökhöz hasonló módon, istállóban született, és hozzánk hasonló módon élt közöttünk, a bűnt kivéve! Mivel Urunk bűntelen volt, ezért vehette magára minden ember bűnét! Hogy helyette, egy új, bűntelen élettel ajándékozza meg mindazokat, akik szilárdan hisznek Benne, és elfogadják az ingyen felkínált kegyelmi ajándékot, az üdvösséget, örök életet! Hála legyen Istennek, hogy folyamatos, a „szív-istállók” templommá való szentelése! És folytatódik Megváltó Urunk második eljöveteléig! Mert Istennek, minden megváltott és újjászületett lélek kimondhatatlanul drága! De nem is csoda, mivel Fia vérpecsétje ott piroslik minden megváltott gyermekén! És így beléphet, abba a dicsőséges, új országba, melyet Isten övéinek készített, hogy mellette és Vele élhessenek örökké!

P. Pál

LEVELET KAPTUNK

Drága Testvéreim ,

...akik az Úr Jézus magvetői vagytok! Áldja meg az Úr mindennapi munkátokat, hogy még sokáig hallgathassa a világ a bizonyságtételek drága ajándékát és jó illatát. Köszönjük, Urunk, hogy megörvendeztetsz ennek áldásával. Köszönöm leveleteket és az Antennákat, amelyeket örömmel olvasok és tovább adom. *„Mert úgy szerette Isten e világot hogy az ő egyszülött fiát adta hogy valaki hisz őbenne el ne vesszen hanem örök élete legyen.”* Jézus már földi életében megmutatta minden nemzedéknek az imádság erejét, és a betegségben szenvedőknek a gyógyulás felé vezető utat. Én már fiatalon megéreztem az imádság erejét, de nem vettem komolyan. De mikor eljött az idő, mikor már testi és lelki fájdalmak értek, mikor a gyermekek és unokák erőtlenítették testemet, az imádságban találtam rá az igazság erejére, és hogy tudok tiszta szívvel imádkozni, az engedelmesség útján járni a Szentlélek erejével. Imádságban hordozom Krisztus Urunk menyasszonyát, az egyházat. Imádkozom a lelkész családokért, a misszió munkáért, akik szívükben hordják ennek terhét. Családom minden tagjáért imádkozom és szívemben hordozom őket. Így szeretném köszönteni a várakozás idejét, a drága adventet, ha az Úr megengedi. És Krisztus születésnapját a karácsonyt, és hogy ezt szeretteimmel békességben tölthessem el. De ha az Úr másképp gondolja, legyen meg az Ő akarata.

T. J.-né Irénke néni, Szlovákia

„Ahol az értelem csak a szenvedés fellegét látja, ott a hit az ígéret szivárványát szemléli.”

Spurgeon

Már régebben szerettem volna írni, de a nyári hónapokban nagy megpróbáltatás sorozat jött rám. Testileg lelkileg elgyengültem, és ebből kifolyólag egy súlyos betegség is erőt vett rajtam, ami már sajnos harmadik éve tart, de eddig elég jól viseltem – az Úr adott erőt. A háziorvosom szerint már ez is csoda, hogy még életben vagyok. Mondtam, hogy a jó Isten megsegít, és ebben teljes a nyugalmam. Amikor Ő jónak látja, akkor elszólít e földről a jobb hazába, nekem csak készen kell lennem az átmenetelre. Két hónapig sajnos nagyon erősen gyötört a fájdalom, betegség, és még a többi probléma sem volt könnyű. Úgy kértem a jó Atyát, hogy neki hatalma van, Ő elveheti tőlem ezt a gyötrő fájdalmat, betegséget, ha jónak látja. A gondokat meg leteszem az Ő szent kezébe, hiszen úgy sem tudok semmit tenni. Imádság közben az az ige jött elém, hogy minden gondotokat Őreá vessétek, mert Neki gondja van reátok. Reggel, amikor jól kipihenve felébredtem, éreztem, hogy a betegség teljesen megszűnt. Hála az Úrnak most már egy hónapja mindig jobban érzem magam, és nem tudok eléggé hálás lenni a jó Atyának ezért a csodálatos gyógyulásért. Erről már többeknek bizonyságot tettem örömmel. Kértem a jó Atyát, hogy teljesen megnyugodjam a többi dolgok felől is, hiszen úgy lesz a legjobb, ahogy Ő akarja.

Mivel én is súlyos mértékben mozgáskorlátozott vagyok, ezért sokat forgolódom a fogyatékosok között. Nagyon találóan meg van fogalmazva a pályázatban: „Aztán mit kezdünk a fogyatékosokkal? Őket be tudjuk fogadni igaz, Krisztusi szeretettel, segítve és bátorítva őket is, meg a környezetüket is? Vagy pedig jó esetben udvariasan elkerüljük őket, rosszabb esetben látványosan megbámuljuk szegényeket, hadd érezzék, hogy ők bizony mások mint az átlag? Vagy talán még bántó megjegyzésekkel is nehezítjük egyébként se könnyű életüket?”

Sajnos ezen a téren én is nagyon sok fájó megtapasztalást szereztem, ezekről még emlékezni sem jó. Ahogy mondják, a szem a lélek tükre, ha ezek az emberek, akkor a bámulás helyett a tükörbe néznének, megriadnának saját maguktól. Mi mindent ki lehet olvasni egy tekintetből, ha ezt tudnák. De hála a jó Atyának nagyon sok jó emberrel is találkoztam, akik önzetlenül, szeretettel szolgálnak. Ezért is jutalmat fognak kapni majd.

B. Erzsébet, Szlovákia

Bevallom, hogy október hó folyamán nagyon vártam a következő Mera újságot. Már azt hittem, hogy nem fogok kapni. Amikor megérkezett, akkor olyan érzésem volt, hogy megint magához ölelt az Úr. Szinte faltam a betűket. Nagyon megérintette a szívemet, Irma néni elköltözése az Úrhoz, és a cikk, amit az ő emlékezetére tettek be a lapba.

Én sokszor érzem magam magányosnak. Van egy hétéves kisfiam, akit betegségem miatt nem nevelhetek. Ő nevelőszülőknél van. Amúgy özvegy vagyok. Mióta a szívembe fogadtam az Úr Jézust, azóta tudtam megbékélni a helyzetemmel.

Az Antenna újságban az imaversek is nagyon megérintették a szívemet. A középhullámú adásokat minden este hallgatom. Megismerem mások szenvedését, problémáját és erőt adnak, építenek azok a tanúságtételek, ahogy a hitük által megerősödnek az Úrban.

Köszönöm minden munkatársuknak a fáradozást és szeretetet, az Úr Jézus áldja meg Önöket!

C. I.-né Ildikó, Szentgotthárd

ÓÉV, ÚJÉV

Kislánykoromban gyakran felvetődött bennem a kérdés, hogy vajon melyik a nagyobb ünnep? Ha ünnepnek lehet nevezni egy letűnt esztendőt, illetve egy megújulót. Aztán ahogy teltek az évek, arra az álláspontra jutottam, hogy mégis többet ér az új, hiszen tiszta lappal, megújult reménységgel és megfogadva, hogy Istenbe vetett nagyobb hittel és bizalommal nézhetek az újesztendőben a jövő elé. Hiszem, hogy Istenem kegyelmében és túláradó szeretetében ezután is bővölködhetek. Mert az elmúlt évek során is így tapasztaltam, mert gyermekeként szeret. Így az év kezdetén még jobban átgondolom, hogy min kellene változtatnom. Úgy érzem, hogy még jobban kell szeretve szolgálnom az én Istenemet. Jobban kellene másokra figyelnem, észrevenni a bánatos szívűeket, vagyis tenni a jót itt, a magam környezetében a hétköznapokban. Hiszen a drága igénk tanítása is az: Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be a Krisztus törvényét. De sajnos az élet kihívásai, nehézségei, buktatói engem sem kímélnek, és nemes gondolataim érzéseim legalizálják, és legyengítenek. Aztán meg a Sátán profi módon mindig ott és akkor támad, amikor a leggyengébbek vagyunk. Eltereli a gondolatainkat a jó cselekvéséről. Hát nincs neked elég problémád, még a mások bajával is akarsz foglalkozni? De ha győz a józan ész és az együtt érző szív, akkor a drága ige üzenete megerősít. *„Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted Uram támogatott engem. Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.”*

Még a legnagyobb biztatás az a számomra, hogy Jézusé vagyok, és Ő sohasem hagy cserben. Azt is megígérte, hogy amit csak kérünk az Ő nevében, megadja nekünk. Sok év elteltével még mindig hálával gondolok gyermekéveim bizonyos időszakaira. Amikor drága édesapám a hadifogság nehéz, fájó éveit élte át Kijevben, ami négy évig tartott. Ekkor drága édesanyám otthonunkban esténként sokszor elmondta, hogy Jézus nagyon szeret minket, mert Ő teremtett, és gyermekeként vigyáz ránk. Sok estén át ismételte ezt, amikor a petróleumlámpa oltása után sok drága kedves gyermekversre tanított meg, amit persze ő már előzőleg megtanult.

Azóta érzem minden nap Isten őrző kegyelmét. Jönnek bajok, ezer veszély, gond, megpróbáltatás és nehéz napok. De nem ártanak, mert Krisztus Jézusban Tiéd vagyok.

K. Sándorné, Miske

ISTENNÉL NINCS SZEMÉLYVÁLOGATÁS

„Most azért add ki, ó király, ezt a rendeletet, és írd alá ezt az iratot, hogy a médek és a perzsák megmásíthatatlan törvénye szerint visszavonhatatlan legyen! Ennek megfelelően Dárius király aláírta a rendeletet tartalmazó iratot. Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta. Azok az emberek pedig odasiettek, és ott találták Dánielt, amint Istenéhez könyörgött és esedezett.” (Dán 6,9-12)

Sok ember életében kísért a múlt. Így van ez több nép életében is. A kurdok Mezopotámia egyik legősibb népcsoportja. Közel 4500 éve élnek ezen a területen. Egyes vélemények szerint a kurdok a médek (egy indoeurópai nép) leszármazottai. Amikor a perzsák meghódították a Méd Birodalmat i.e. 550-ben, a kurdok elveszítették az önállóságukat.

Sokáig a legtöbb kurd a zoroasztrizmus híve volt. Ez a Zarathustra által alapított kétistenhívő vallás arra a hitre alapul, hogy a valóságnak van jó és rossz oldala, az embereknek pedig szabad akaratuk van, melynek révén meg kell találniuk a jó utat. Az időszámítás kezdete után néhány évszázaddal keresztyének voltak legtöbben a Közel-Keletnek ezen a részén. Lehet, hogy néhány személy elhatárolódik ezektől a népcsoportoktól.

A kurdok a legnagyobb nép a világon, melynek nincs hazája. Mit kezdünk a menekült vagy betelepült idegen népcsoportokkal? Vannak, akik valótlanságot állítanak egyes népekről. Hathatós segítség lehet számukra, ha támogatjuk közöttük a megtért személyeket. A kisebbségek számára ugyanúgy fontos az életvitelszerűen megélt keresztyén hit, mint nekünk. Olyan keresztyén Magyarországért imádkozzunk, amelyben mind a cigánynak, mind zsidónak, mind arabnak stb. helye van. Vannak rasszista gondolkozású emberek, akiknek nem érdeke, hogy néhány betelepült keresztyénné váljon. Aki így gondolkodik, az előttük pengeélen táncol. Erre szokták mondani: rosszkor született, rossz időben, rossz helyen. Pünkösdkor sok népből voltak jelen Jeruzsálemben, akik részesültek a Szentlélek kitöltetésében. Isten előtt minden ember egyforma és nála nincs személyválogatás. Gondoljunk az etióp kincstárnok megtérésére. A főember egy afrikai királynő pénzügyi szakembere volt.

Amint Dániel fogságban térden állva imádkozott hazug vádak hallatán más népcsoport tagjaiért, úgy mi is imádkozzunk egymás életéért, bármilyen nemzetből vagyunk is. Imádkozzunk együtt az esetleges támadókért. Egy közös imádságnak nagy ereje van. Ne érezzünk bűntudatot mások hibája miatt. Hiszen az önzetlen jóság és a szeretet az, ami összeköt bennünket. Így mutatkozzunk be az Istent kereső embereknek akár milyen különleges helyszíneken fordulunk is meg. Bátorítson bennünket a Pintér Béla éneke a Sose nézd c. énekével:

„Sohase nézd a bőre színét
Sohase vádold a bűneiért
Mutasd meg neki Isten szeretetét
Ő is ugyanúgy éhes, és ugyanúgy fél
Ugyanúgy fázik, ha eljön a tél
Nem jobb, és nem is rosszabb,
mint te és én.”

M. Zsolt

ÚJ PÁLYÁZAT - AZ ÉN ATYÁM HÁZÁBAN SOK HAJLÉK VAN

Miközben az Antenna kiadásán fáradoztunk újra kezembe került Erika Treude Színes kövek az aranyvárosból című könyve (Evangéliumi Kiadó). Valamikor minden történetét többször is felolvastam gyermekeimnek, azóta jópár az evangéliumi rádió műsoraiban is elhangzott. Lapozás közben egy olyan történet került elém, amelyre rádobbant a szívem. Ilyenféle történet velünk is megesett, nem is egy. Talán olvasóink között is lesznek, akik az elbeszélés elolvasása után szívesen megosztanák velünk saját történetüket, ahogy egyszer csak egy hajlék az Isten tulajdonába kerül, s az ottlakóknak a legtermészetesebb, hogy vendégeikre úgy tekintsenek, mint akik tulajdonképpen a mennyei tulajdonos vendégei...

A pályázat mottója:

„Hajlék az Atya házában”

Beküldési határidő:

2014. február 10.

Az első tíz beküldőt jutalmazzuk!

* * *

Amikor az Úr Jézus ezeket a vigasztaló szavakat elmondta megszomorodott tanítványainak, nyilván az örök hajlékokra gondolt, amelyek az Atya dicsőségében vannak (Jn 14,2). Az pedig, hogy *„elmegyek, hogy helyet készítsek nektek”,* nyilvánvalóan arra az útra vonatkozott, amelyen járva készült az övéi számára kifizetni ezeknek a hajlékoknak drága árát. Mégis azt gondolom, hogy az Atya házában levő eme hajlékokat nemcsak a jövendőben kell keresnünk. Megtalálhatók, és legyenek is megtalálhatóak Istennek itt a földön élő népe között is, mintegy az arany városban levő végleges hajlék előízeként.

1988 pünkösdjén szabadságon voltunk, és férjemmel elmentünk egy délnémet fürdőhelyen az istentiszteletre. A zsúfolt templomban világosan és nagyon meggyőzően hirdették az örömüzenetet. Igen örültünk annak a határozottságnak, amellyel az igehirdető rámutatott, hogy Jézus Krisztus üdvözítő tettét mindenkinek személyesen kell elfogadni.

Nyilvánvalóan velünk együtt örvendezett az előttünk levő padsorban ülő férfi is. Nem lehetett észre nem venni, mert feltűnést keltett izmos, barna termetével, pompás népviseletével, valamint terjedelmes szakállával, amely voltaképpen csak csillogó kék szemét hagyta szabadon. Élénk, helyeslő mozdulatokkal kísérte az igehirdetést. Csodálatosan szép baritonja kihallatszott a gyülekezet énekéből. Amikor kifelé jöttünk a templomból, szemünk elől tévesztettük az ismeretlen férfit.

Másnap, pünkösd hétfőjén újra találkoztunk vele. Ő is ott szorongott a hatalmas tömegben, amely a parkban tartott szabadtéri istentiszteletet hallgatta hangszórókon keresztül.

Meglepetésünk a tetőpontra hágott, amikor ez a „szőrmók” – ahogy hatalmas szakálla miatt elneveztük – hozzánk lépett, és régi ismerősként üdvözölt. „Ti is Isten gyermekei vagytok, ezt már tegnap megfigyeltem (amit mi észre sem vettünk), ezért most engedjétek meg, hogy mint testvéreket szívből köszöntselek titeket.”

Mezőgazdász és szőlész volt, s feleségével egy nagy gazdaságot vezetett az egyik szomszédos helységben. Azonnal meghívott bennünket vendégségbe egész napra.

Amilyen szokatlan volt a megismerkedésünk módja, éppoly szokatlan volt az ott-tartózkodásunk, az az egyszerű, magától értetődő kedvesség, amellyel fogadtak.

Ebéd utáni pihenőre a férfiak fölmentek a szép tetőteraszra, a háziasszony visszavonult hálószobájába, nekem pedig átadta egy szívélyes gesztussal a tágas ház többi részét: „Keress magadnak a házban egy szobát és pihenőhelyet tetszésed szerint.”

Még mindig kissé elfogódottan benyitottam néhány ajtón, találtam egy barátságos szobát, abban a fekhelyet párnákkal és takarókkal, és kényelembe helyeztem magam. Azonnal elaludtam, olyan mélyen, hogy csak néhány óra múlva ébredtem fel.

Sehol egy hang sem hallatszott: mélységes béke vett körül, és az volt az érzésem: itthon vagyok. Még sohasem éreztem magam ilyen leírhatatlanul jól, és azt, hogy egy idegen házban valóban „otthon” vagyok. Érzésemet nem tudtam mással magyarázni, mint azzal: ebben a házban Isten lakik, a mennyei Atya egyik hajlékában vagyok.

Fölfedeztem egy zongorát és egy szobaorgonát. A zongora mellett döntöttem, és az Úr Jézusról szóló énekeket játszottam és énekeltem. És egyszerre nem voltam egyedül a helyiségben, a ház többi lakója is odatalált, és együtt énekeltük az egyik dicsőítő éneket a másik után. Csak azután ültünk le, hogy beszélgessünk, éspedig arról, amiről az új ismerősök általában először szoktak: kik és honnan vagyunk. Hogy hová tartunk, arról nem kellett sokat beszélnünk: mindnyájan vándorok vagyunk, akik egy közös cél felé tartunk, vándorok, akik felismerték az úton, hogy egy Atya gyermekei.

Amikor búcsúzásnál elénk tették a vendégkönyvet, hogy írjunk bele, a benyomásaimat a János 14,2-ben foglaltam össze: *„Az én Atyám házában sok hajlék van”* – és hozzátettem: „Az egyik ilyen hajlékot itt találtuk meg.”

Hazatérésünk után ezt a mélyre ható és maradandó élményünket elmondtuk baráti körben. Barátaink, akik szabadságuk ideje alatt szintén elutaztak, ugyancsak szinte valószínűtlennek tűnő úti kalandjukról számoltak be.

Olaszországba tartó útjuk során egy délnémet nagyváros kellős közepén a csomagokkal megtömött autó felmondta a szolgálatot. Egy javítóműhelyben rövid vizsgálat után megállapították, hogy az autót nem lehet megjavítani.

Itt elkelne a jó tanács. Már késő este van. Hová menjenek itt az idegenben? Együtt imádkoznak és tanácskoznak az autó utasai. Egyiküknek eszébe jut egy név, amelyet egy keresztyén folyóiratban olvasott. Egyik cikk aláírójaként szerepelt és úgy emlékezett, hogy ez a szerző ebben a városban lakik, amelyben ilyen kilátástalan helyzetbe jutottak.

Egy közeli telefonfülkében fellapozták a telefonkönyvet. A keresett név többször is előfordult, de vajon melyik le-

het az az ismeretlen, akinek csak a nevét tudják? Az, aki remélhetőleg hívő keresztyén, mert erre lehetett következtetni a cikkéből.
Remegő kézzel tárcsáz egyikük. Rövid bocsánatkérés után elhangzik a kérdés: „Ön hívő keresztyén?” Rövid meglepett szünet után jön a válasz: „Igen, keresztyén vagyok!”
A kétségbeejtő helyzet rövid leírása után megkapják az utasítást. „Maradjanak ott, ahol vannak, elhozzuk önöket!”
Röviddel azután megjelenik az ismeretlen szabadító, barátainkat betessékeli csomagjaikkal együtt autójába, és elviszi őket egy üres lakásba. „Ez szüleim lakása. Ők egy időre elutaztak. Itt tölthetitek az éjszakát, és addig maradhattok, amíg nem találtok másik kocsit az utazás folytatására.”
Átadja a ház, a lakás és a szekrények kulcsait, hogy mindennel kiszolgálhassák magukat. Két nap múlva ez az időközben ismerőssé vált ismeretlen gondoskodik egy másik kocsiról, amellyel folytathatják útjukat.
Idegen ház – ismeretlen emberek; de mégis hajlék mindnyájunk Atyjának házában!
Rendelkezésére bocsátjuk-e mennyei Atyánknak házunkat, lakásunkat, tulajdonunkat abban a tudatban, hogy tulajdonképpen Ő a háztulajdonos, mi pedig csak használati jogot élvezünk és gondnoki feladatokat láthatunk el.
Magától értetődő-e számunkra, és örömet szerez-e az, ha meghívott vagy váratlan vendégek és látogatók jönnek hozzánk, és otthont nyújthatunk számukra, kiváltképpen ha Isten házanépéhez tartoznak?
Az Úr uralja és jellemzi-e házunk légkörét?
Érezhető-e az Ő jelenléte azok számára, akik első ízben lépnek be házunkba?
Vajon házunk és lakásunk egy hajlék az Atya házában?

PÁLYÁZATI HÍREK

A „nem személyválogató az Isten” pályázat kapcsán érkezett írások közül az alábbi írók kaptak jutalmat. Köszönjük az építő írásokat!

Bathó Erzsébet, Szlovákia
Eva Babková, Szlovákia Kassa
Gajda Károly, Csolnok
Gulyásné Ádány Tímea, Diósd
Hidvégi Lajosné, Kistarcsa
Jamrik Józsefné, Komárom
Kovács Sándorné, Miske
Majnár Zsolt, Törökszentmiklós
Nagy Rezső, Budapest
P.Arany Júlia, Tahitótfalu
Pataki Pál, Gödöllő
Pecznyík Pál, Celldömölk
Póczos István, Fényeslitke
Radics Ágnes, Cered
Révész Andrásné, Kisvárda
Székely Irén, Sarkad
Gabulya Józsefné, Nyíregyháza
Novák Mihályné, Jánoshalma
Járinka Tiborné, Tatabánya
Kúti Nándorné, Apc

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám **49m 6105kHz** **10:30 – 11:00**	**Középhullám** 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
K	Növekedjetek az ismeretben!	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
P	Cigányműsor / Igetanulmány Lelkiposta	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek	Lelkiposta	Hallgatói levelek és riportbeszélgetések

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Kreatív Fókusz Kft.
Felelős vezető: Sztasák Árpád

KÉT ÉLET - KARÁCSONYRA

11 évvel ezelőtt történt, nem sokkal karácsony előtt, hogy egy hideg szombat délután, feleségemmel, aki akkor még csak a menyasszonyom volt, a gyülekezetünk egyik fiataljának születésnapi ünnepségére igyekeztünk autóval. Nem sokkal az elindulásunk után az utcánkban megláttam az árokban feküdni egy férfit. Egyértelműnek tűnt, hogy erősen ittas állapotban van, de egyáltalán nem tűnt hajléktalannak, vagy olyannak, aki minden nap az utcán fekszik delíriumban. Igazából nem is láttam még. Szóval egy viszonylag jól öltözött, ápolt ember feküdt az árok partján. Az első gondolatom az volt, hogy valahogyan segíteni kellene neki, mert biztos, hogy van otthona, de már késésben voltunk, és amúgy is, előtte takarítottam ki az autót. Gondoltam, csak hazajut valahogy, nem érdekelt, mentem tovább. Nagyon hideg volt. (Mi vagyok én? Azért hagyok meghalni egy embert – akiért Jézus Krisztus az életét adta – mert kitakarítottam az autót?! Ezt nem hiszem el... hogy lehetek ilyen?)

Megérkeztünk a születésnapi ünnepségre. Élveztem a társaságot, próbáltam jól érezni magam, de Isten Lelke nem hagyott békén. Nem engedte meg, hogy elkövessem életem legnagyobb hibáját. Egyszerűen szégyelltem az igazat elmondani a társaságnak. Hogy hagyjam ott őket? Magamban imádkoztam, hogy Isten segítsen azon az emberen. (Jópofa, ugye? 5 perc porszívózás többet ér, mint egy ember élete, de azért nagy buzgón kérem Istentől a csodát...)

Több óra eltelt. Nem ért még véget az ünnepség, de menyasszonyomnak haza kellett mennie tanulni. Mielőtt elindultunk volna, Isten megerősített, adott bátorságot a szívembe, és elmondtam a többieknek, hogy mit tettem, és hogy visszamegyek az emberért. Kértem, imádkozzanak érte és értem, amit azonnal meg is tettünk együtt. Miután hazavittem menyasszonyomat, megnéztem, hogy ott van-e még az ember, ahol hagytam. Közben folyamatosan imádkoztam bocsánatért és Isten segítségéért, oltalmáért. De nem volt már senki az árokparton. Nem tudtam, vajon valaki más hazavitte-e, vagy magától ment tovább, vagy már kórházban van, esetleg hullaházban. De ekkor megszólalt belül egy hang, határozottan, tisztán, egyértelműen. Egy pillanatig nem volt kérdés, hogy Kinek a hangja. „Keresd meg” – hallottam. „De hogyan? Merre? Lehet, hogy már otthon van...” – gondoltam. „Indulj el! Indulj el!” Elindultam. Az első kereszteződésnél a Hang: „Fordulj jobbra!” Igencsak meglepődtem. Mennyei GPS vezetett. Így történt a következőnél is. Minden kereszteződésnél arra mentem, amerre az iránymutatást kaptam. Az egyik úton, hirtelen hallom, érzem: „Balra!” Valahogy az is egyértelmű volt, hogy ez most nem az autónak szól, hanem csak a fejemnek. Odafordultam. És ott volt. Egy buszmegálló bódéjában feküdt a belső-oldalsó résznek dőlve. Vaksötétben. Teljesen kizárt, hogy észrevettem volna, ha nem a megfelelő tizedmásodpercben nézek oda.

Megálltam, kiszálltam. Életben volt, viszont sokkal, de sokkal koszosabb volt, mint néhány órával azelőtt, ráadásul egyedül voltam. Mit csináljak most vele? Ugyanaz a hang szólalt meg bennem, és eszembe juttatta, hogy próbálkozzam meg az Ócsai Szenvedélybetegek Otthonával. Az az intézmény Ócsán kívül, az erdőben található, ez az ember pedig pont az ellenkező irányba indult el. Néhány telefonnal sikerült kideríteni az otthon telefonszámát és azt, hogy valóban hiányzik valaki a „leltárból”. A személyleírás után egyértelmű volt, hogy a hiányzó bárányát találtam meg. Viszont nincs senki, aki érte tudna jönni. Vigyem be – mondták. Nagyszerű, – gondoltam – hogyan hajtogatok be egy nálamnál nagyobb, eszméletlen, csupa sár és víz embert a tiszta autóba? De hirtelen eszembe jutott, hogy mi is történt a korábbi percekben. Rádöbbentem, hogy az Élő Isten vezette kezemet, irányított, mert Neki mindenki fontos. Annak az embernek – mint kiderült Jánosnak hívták – még nem jött el az ideje, bármennyire is igyekezett, és én voltam az eszköz, hogy még a földön maradjon. Isten megbocsátott, meghallgatott és megmutatta hatalmát. Ezt végiggondolva, örömmel megoldottam az autóba való beráncigálását, ugráltam volna örömömben. Visszavittem Jánost az otthonba, és visszamentem a születésnapi ünnepségre, ahol örömmel mondtam el a hírt és az imameghallgatást. Jó érzés volt együtt örülni a testvérekkel. Fél óra sem volt az egész. Istennek tényleg gondja van minden hajszálunkra, Jánoséra is, nekem pedig szükségem volt egy intenzív kurzusra a Mester iskolájában. A megfizethetetlen tapasztalat és valóságos Istenélmény mellett, két ember életét kaptam ajándékba azon a karácsonyon. Jánosét és a sajátomat.

Nemeshegyi Zoltán

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428